GLOBAL
Pazarcık
BAĞIMSIZ EKONOMİ TOPLUM TARİH VE KÜLTÜR DERGİSİ **ARALIK 2009 · SAYI 3**

800 Yıllık Işık Hacı Bektaş-ı Veli

Özlem Buğday

Geçmiş Zaman Olur ki ...

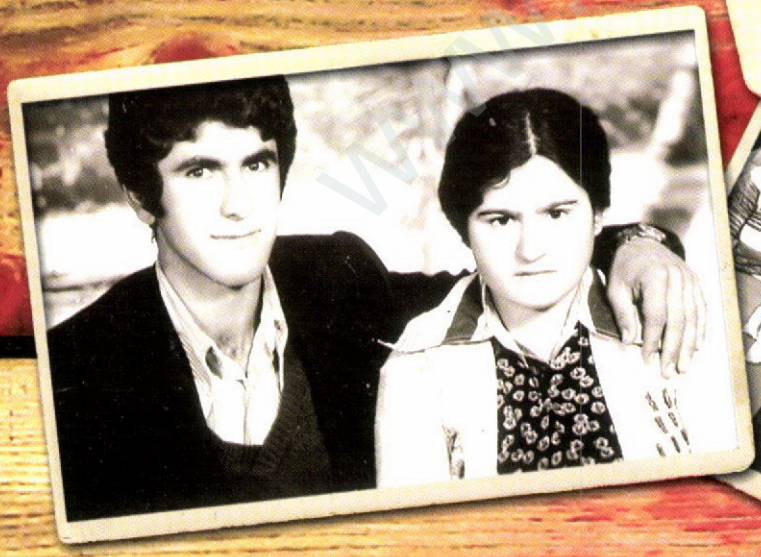

... Hayali Cihan Değer

www.anlamlisozler.org

Memleket İsterim

Memleket isterim
Gök mavi, dal yeşil, tarla sarı olsun
Kuşların çiçeklerin diyarı olsun

Memleket isterim
Ne başta dert, ne gönülde hasret olsun
Kardeş kavgasına bir nihayet olsun

Memleket isterim
Ne zengin fakir, ne sen ben farkı olsun
Kış günü herkesin evi barkı olsun

Memleket isterim
Yaşamak, sevmek gibi gönülden olsun
Olursa bir şikayet ölümden olsun

Cahit Sıtkı Tarancı

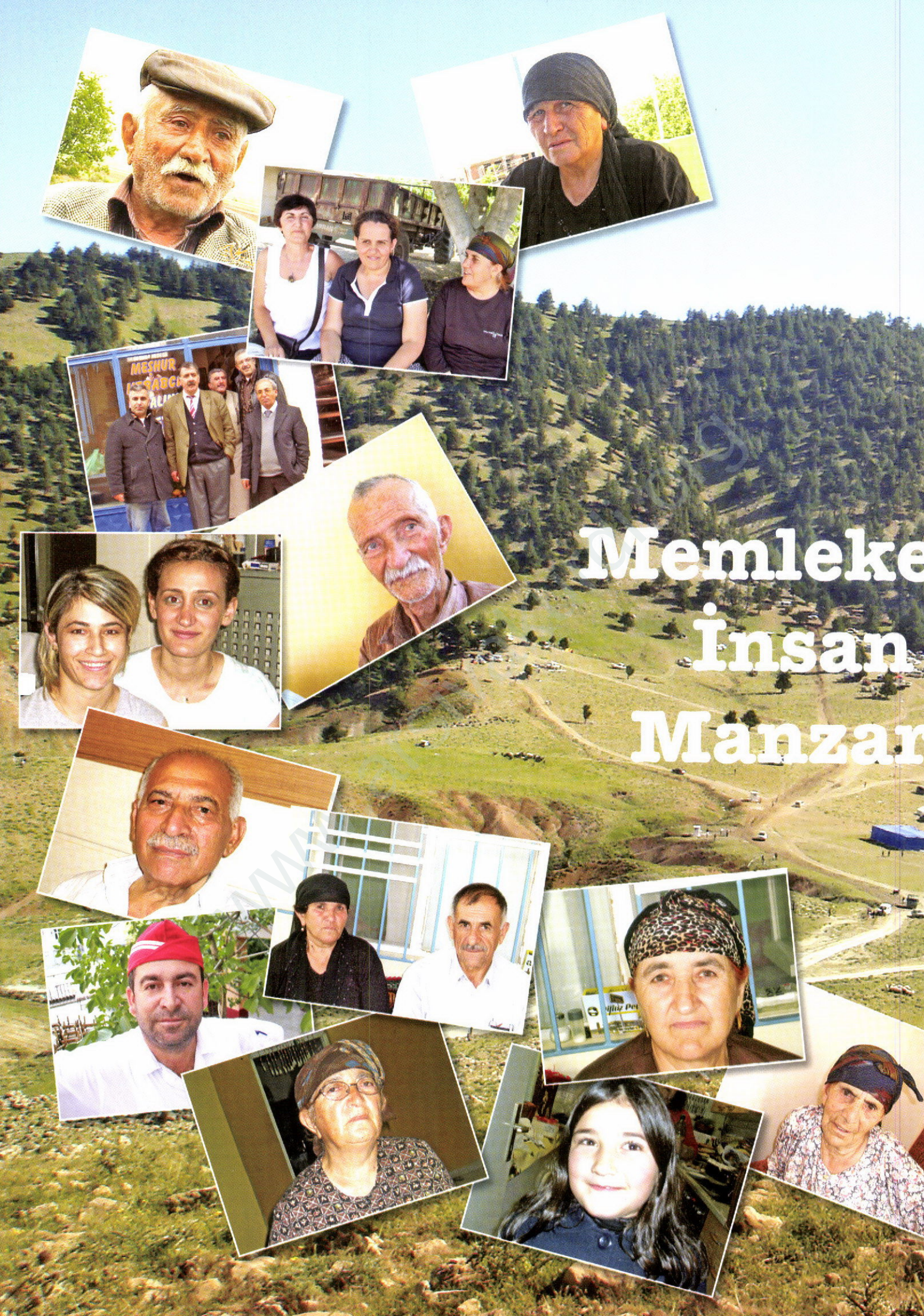
Memleke
İnsan
Manzar

timden
aları
hatıralarınızı bizimle paylaşın...
fotoğraflarınızı gönderin yayınlayalım...

Posta ile gelenler...

Sevgili Global Pazarcık

Sabahın seher vakti soğukluğunda, dağların arasından yükselip gülümseyen ışıklarıyla yürekleri ısıtan bir güneş gibi ısıttınız yürekleri....

Bu nedenle, böyle bir çalışmanın temsilcileri olarak siz emeği geçenlere teşekkür ediyorum.

Ancak ilk iki sayınızda arayıp da bulamadığım eksikler de yok değil kanaatimce. Ben ki yöremin özlemini yüreğinde hisseden biri olarak, isterdim ki Pazarcık'a duyduğum hasreti derginizi okurken giderme fırsatı bulabileyim.

Pazarcık!

Çıplak Hemo'su, Ali Baba'sı, Elif Ana'sıyla inançlar beşiği Pazarcık.

Gökyüzünün mavi berraklığındaki suları, kız saçı gibi uzun ve dalgalı başak tarlaları, bir bebeğin yüreği kadar saf temiz insanları ve o insanların Temmuz güneşi gibi sıcaklıklarıdır Pazarcık.

Çok uzak diyarlarda, yazık ki bu duygulardan da uzak yaşadığımız bir zamanda çıktınız ve duygu bozkırımda baharlar yeşerttiniz.

Sizden ricam, gidemediğim diyarımı bana geri getirmeniz. Kebabıyla, dondurmasıyla ve hatta yorgun bedenlerin dinlenmesine ev sahipliği yapmış kaldırım taşlarına kadar her şeyi bundan sonraki sayılarınızda bulmayı ümit ederek çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Hasan Kartal

Global Pazarcık Dergisine

Önce emeği geçen bütün Pazarcık sevenlerine teşekkürler.

Avrupa'ya yayılmış tüm insanlarımızın birbirinden kopmayıp yöremize ve insanımıza ne kazandırabiliriz düşüncesi içinde olması çok sevindirici. Bu çaba ve düşünceler dergi yoluyla daha da gelişecektir.

Uçurumun kenarında yetişen gelincik, ey yurdum uçurum demiş.

Derginin 2. sayısında Pazarcık insanının resimleriyle ve hayatlarıyla anlatılması güzel bir seçim. Bunlara ek olarak ileriki sayılarda, Pazarcık yöresinin yaşam biçimine ilişkin yazılar da olmalıdır. Bunlar neler olabilir? Yöremizde tanınan Elif Ana gibi ermişlerin türbeleri yer alabilir. Avrupa'ya göçün artı ve eksileri işlenebilir. Maraş Katliamı gibi geçmiş tarihimiz anlatılabilir.

Dernekleşme de önemli bir çabadır. Derginin bu çabalara da vesile olmasını ve sürekli olmasını dilerim.

Sultan Oruçlar

S. Aydoğmuş - Suluboya çalışmaları

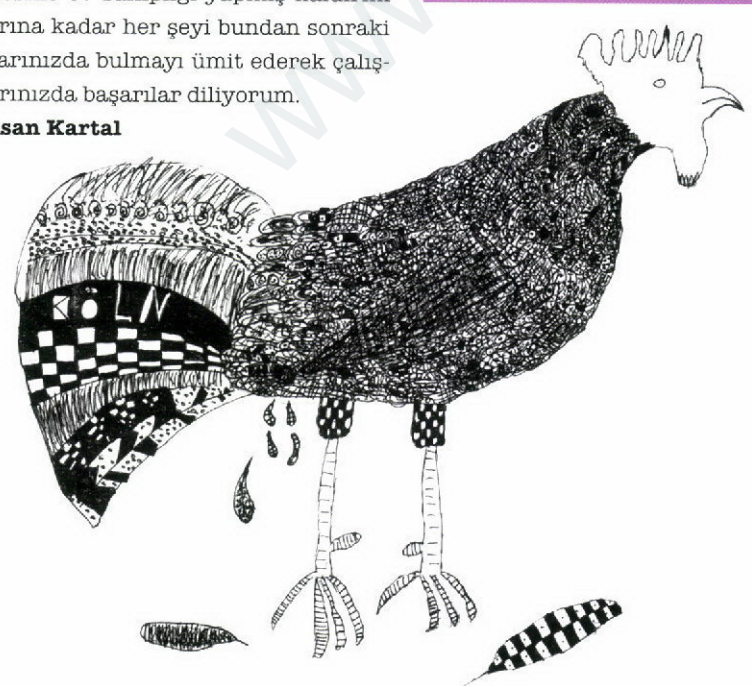

Robin - Karakalem çalışması (11 Yaşında)

www.arsiv.org

2009

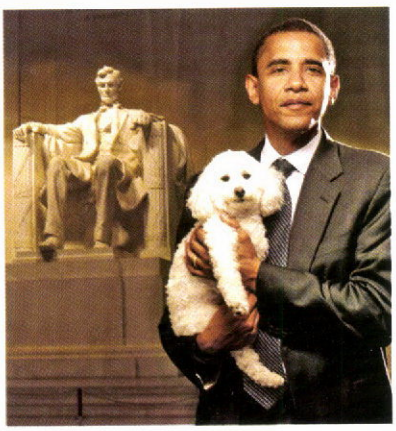

2009, tarihe mutlaka bir değişim yılı olarak geçecektir. Bu değişime dünyada damga vuran kişi Barak Hüseyin Obama oldu. 2009 yılında ABD başkanlık koltuğuna oturan Obama, hem Amerika hem de dünyadaki değişimin simgesi oldu.

Bu değişim, politik alandaki yenilikten ziyade, kültürel ve sosyolojik bir değişimdir. Obama'nın ataları, daha düne kadar ayrımcılığa tabi tutulup ikinci sınıf vatandaş muamelesi görürken; o, başkanlık koltuğuna oturan ilk siyah lider oldu. Böylece dünyadaki büyük zihinsel dönüşümün simgesi oldu. Ayrımcılığa uğrayıp ezilen milyonlarca insanın ahına tercüman oldu.

Obama'nın ABD'nin stratejik politikalarında köklü bir değişikliğe gitmesi elbette beklenmiyor. Tamamen güç kullanımına dayalı Bush politikalarından sonra, onun karşılıklı diyaloğa önem veren üslup farkı dahi, yeni bir politik iklimin doğmasına yol açtı. Şiddet ve gerilim havasından barış ve diyalog umutlarının yeşerdiği bir ortama doğru beklentiler oluştu.

Belki de bu beklentilere cevap olsun diye, henüz kayda değer hiçbir başarı yokken, 2009 Nobel Barış Ödülü'nün sahibi oldu.

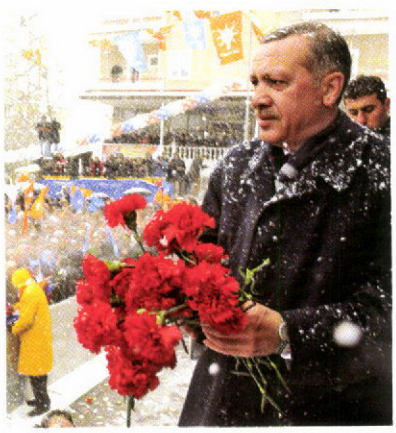

2009, Türkiye'de de herhalde açılım yılı olarak tarihe geçecektir. Yılbaşında yayına başlayan TRT 6 açılımın startı oldu. Arkasındaki politik strateji ve hesaplar ne olursa olsun, bu adım, devletin, 80 yıllık inkar politikalarının sonunda gerçeğe boyun eğmesidir. Yok denilen, yok sayılan Kürt dilinin, Kürt kültürünün resmen kabul edilmesidir.

Elbette Kürtçe televizyon kanalı, açılımın daha çok simgesel bir halkasıdır. Ancak Kürt sorununun çözümü bir zorunluluk olarak Türkiye'nin gündemine girmiştir. Artık geri dönülmez bir yola girilmiştir. Devlet, dilini ve kültürünü tanımak zorunda kaldığı Kürt halkının demokratik politik haklarını da kabul edecektir.

Çünkü Kürt sorunu, Türkiye'nin iç barış sorunudur. Kürt sorunu, Türkiye'nin hukuk devleti olma sorunudur. Kürt sorunu, Türkiye'nin demokratikleşme sorunudur. Kürt sorunu, Türkiye'nin prangalarından kurtulması ve ekonomik büyümeye yoğunlaşması sorunudur.

Hükümet etme süresinde yeni bir rekora doğru koşan Recep Tayyip Erdoğan'ın politik kaderi de büyük ölçüde bu sorunun çözümüne bağlıdır. Onun tarihle imtihanı, Kürt sorunu üzerinden gerçekleşecektir. Bu sorun demokratik ve barışçı bir şekilde çözüldüğü takdirde, hem tarihe geçecek hem de politik ömrünü uzatmış olacaktır. Bunu yapmadığı takdirde ise pek çok iktidar gibi silinip gidecektir.

Demokratik bir yaklaşım, sadece Kürt sorununu değil; Alevi sorunundan azınlık sorunlarına, ekonomik çıkmazdan hukuk devletine kadar bir dizi sorunu da ortadan kaldıracak ve Türkiye'nin önünü açacaktır.

2009, aynı zamanda tarihe Dersim yılı olarak geçecektir. Meclisteki Kürt sorunu tartışmaları tüm toplumu saran bir Dersim tartışmasına dönüştü. Sadece Kürtlerin haberdar olduğu bir katliam, bütün topluma mal oldu. Bu katliamda yaşı küçültülerek idam edilen Seyit Rıza'nın idam sehpasındaki sözleri hafızalara kazındı: *"Ayıptır, Günahtır, Zulümdür."* 80 yıllık resmi politikanın üç kelimelik özeti olan bu haykırış, toplum vicdanında cevap bulmuş oldu. Toplumsal beklenti, 2010 yılında açılımın sözden fiile geçerek somut adımlarla derinleşmesi ve temel politik sorunların demokratik bir şekilde çözülmesidir.

Adem TAKMAZ

www.kurtsivil.org

Okunacak en büyük kitap insandır

Anadolu'nun en önemli düşünce pınarlarından biri olan **Hacı Bektaşi Veli**, 1209 yılında doğmuştu. 800 yıl sonra bile, doğumu büyük bir coşku ve hürmetle kutlanan bu büyük inanç önderinin hayatına ilişkin, birbirinden oldukça farklı, yer yer ise taban tabana zıt bilgiler var.

Önümüzdeki dönemde en çok tartışılacak isimlerden birisi, hiç şüphesiz Hacı Bektaşi Veli olacaktır. Din ve vicdan özgürlüğü önündeki engeller kalktıkça, fikir ve inanç özgürlüğü geliştikçe; din ve inanç alanında da kimi tabular yıkılacak, resmi kalıplara hapsedilmiş kimi gerçekler günışığına çıkacaktır.

Hacı Bektaşi Veli, Alevilerin önemli sima ve simgelerinden birisidir. Aleviliği iyi ifade eden bir kaynaktır.

Alevilik üzerindeki etkileri nedeniyle; Aleviliği asimile ve elimine etme çabaları, en çok Hacı Bektaşi Veli üzerinden yürütülüyor. Onun hakkındaki araştırma ve incelemelerin büyük bir bölümü, resmi islami görüşlerin süzgecinden geçirilerek kitlelere sunuluyor. Hacı Bektaşi Veli, neredeyse bir İslam din görevlisi olarak takdim ediliyor.

Alevi hareketi içerisinde de, Hacı Bektaşi Veli ismine en fazla sahip çıkan kişi ve kurumların büyük bir bölümü, onun islami karakterine vurgu yapıyorlar, resmi islami yorumlara yakın duruyorlar.

Halbuki o, sadece İslamı değil; bütün semavi dinleri eleştiriyor. Şüphesiz ki, o bu eleştiriyi bir karşıtlık temelinde değil, bir fark koyma anlamında yapıyor. O, insanı, bütün semavi dinlerin ortak temeli olan Tanrı-Kul ilişkisinden tamamen ayrı bir yere koyuyor.

Şu sözlerin sahibini hangi dinin dar kalıpları içine sokabilirsiniz?

Hararet nardadır sacda değildir
Keramet baştadır tacda değildir
Her ne ararsan kendinde ara
Kudüs'te Mekke'de Hac'da değildir

Elbette Hacı Bektaşi Veli ile ilgili olarak, en doğruyu biz biliyoruz iddiasında değiliz. Ancak mevcut resmi bütün iddiaların tartışmaya açık olduğunu söylüyoruz. İşte bu nedenle, okuyucularımıza daha sağlıklı bilgiler ulaştırmak amacıyla, onu birkaç kişiye birden sorduk.

HÜSEYİN BİLDİK

Hünkar Hacı Bektaşi Veli, kadim insanlığın beşiği olan Anadolu ve Mezoptamya uygarlıklarının bir sentezidir. Her şeyi insanda arayan; Hakk'ı kendi özünde, kendi özünü Hakk'ta bulan anlayışıyla; sevgiyi ve bilimi kendisine rehber kılmıştır. Hünkar'a duyulan ilgi, saygı ve sevgi; Alevi-Bektaşi öğretisinin temelini oluşturan İnsan-Tanrı-Doğa sevgisine dayanan hümanist yaşam felsefesinden kaynaklanmaktadır. Onun anlayışında, dinin kaynağı tanrı korkusuna değil, tanrı sevgisine dayanır. Pir Hünkar Hacı Bektaş-i Veli, aklın ve sevginin sentezidir.

Onun öğretisi, 72 milleti ve 18 bin alemi aynı zerrede gören; eline, diline, beline hakim olmayı; iyi düşünmeyi, iyi söylemeyi ve iyi yapmayı destur edinen bir öğretidir. Onun inancı, tamamen insan merkezli bir inançtır. Onu anlamak için, şu sözlere kulak vermek lazım:

Ellerin Kabesi var
Benim Kabem insandır

Kimilerinin iddia ettiği gibi, Hacı Bektaş-i Veli, ne Nakşibendi Velisi Hoca Ahmet Yesevi'den, ne de Yesevi'nin halifesi olduğu iddia edilen Lokman Perende'den el aldı. Hoca Ahmet Yesevi ile hiç tanışmadı. Onun cağdaşı bile değildir. Hacı Bektaş-i Veli doğduğunda, Hoca Ahmet Yesevi'nin ölümünün üzerinden kırk yıla yakın bir zaman geçmişti Hünkar'ın şu nefesini sizinle paylaşmak isterim: *Muhabbet kaynar, yanan ocağımızda Bülbüller şevke gelir, gül açar bağımızda Hırslar kinler yok olur, aşkla meydanımızda. Aslanlarla ceylanlar, dosttur kucağımızda.*

MEHMET BAYRAK

Hacı Bektaş Veli gibi Alevi toplumunda benimsenen ve kutsanan önemli kişiliklerin bir tarihsel gerçek yaşamı, bir de efsaneleştirilmiş yaşamı vardır.

Bu efsanevi kişilik, 15. yüzyıl sonu ile 16. yüzyıl başlarında onun adı kullanılarak, Osmanlı'nın icazetiyle kurulan Bektaşi tarikatından sonra, yani ölümünden yaklaşık 200 yıl sonra yazılan Menakıbnâmeler yoluyla oluşturulmuştur. Bunlar, Hacı Bektaş'ı olduğundan tamamen farklı bir yere koyma, dolayısıyla Babai Kızılbaşlığını da tamamen farklı bir yere çekme politikasının bir sonucudur.

Oysa, gerçekte biliniyor ki, Hacı Bektaş Veli ve Baba İlyas ile Baba İshak, ünlü mutasavvıf Ebu'l- Wefa-yı Kürdi' nin halifeleridir ve 13. yüzyıl ortalarında Babai Hareketi'ne öncülük etmişlerdir. Bu harekette; Hacı Bektaş'ın kardeşi Menteş Sivas'ta, Baba İlyas Amasya'da, Baba İshak ise Kırşehir yakınlarındaki Malya Ovasında katledilmişlerdir. Hacı Bektaş, bu savaşta canını kurtarıp Sulucakarahöyük'te yaşamını sürdüren başlıca önderlerden biridir. Ahmed Yesevi'nin ona hocalık yapması da, hakkında üretilen düzmece hikâyenin sadece bir boyutudur.

Bu nedenle, Hacı (Hace) Bektaş Veli'yi, Yaresan Kızılbaşlığı'nın, Wefailiğin ve Babailiğin bir uzantısı olarak görmek gerekir. Zaten bunlar bilinmeden, Anadolu ve Mezopotamya Kızılbaş Aleviliğini anlamak mümkün değildir...

Çocukluğumdaki **Hacı Bektaş-ı Veli**

ALİ ÖRDEK

Çocukluğumdan hatırladığım bir sahne var. Bu sahne, kendisini Ankara'daki bütün tanıdıklarımızın evinde tekrar ederdi. Duvarda Ali'nin yanında başka bir sakallı adamın da resmi vardı. Bu adam, kucağında bir aslanla bir ceylanı taşıyordu. Parmaklarına, kanun çalanlar gibi teneke parçaları takmış bir müzisyen gibiydi. Bembeyaz ve taranmış sakalları olan bu adama, Hacı Bektaş-ı Veli diyorlardı büyüklerim.

Bu Hacı Bektaş-ı Veli ama Ankara'daki evlerde duvarlara asılmıştı. Köyümüzde Hızır vardı, Cogi Baba vardı, Kızıldağ (Çiyaye Surik) vardı, İmam Ali vardı, İmam Hüseyin vardı, Dewdu İmam vardı, ama Hacı Bektaş bazan vardı. Zaten fotoğrafı da yoktu. Ama yeminler edilirken yukarıda saydıklarımın adlarıyla edilirdi. Bu yeminler sadece Kürtçe olarak edilirdi. Ankara'da Ali'nin ve Hacı Bektaş'ın resimleri duvarları süslüyordu. Onların adına edilen yeminler Türkçe ediliyordu. Ali ve Hacı Bektaş dışındakiler adına yapılan yeminler zamanla unutuldu. Onlara galiba resimleri olmadığından Ankara'da edilen yeminlerde de yer yoktu.

Bir zaman sonra Hacı Bektaş adına hükümetin katıldığı şenlikler yapılmaya başlandı. Bu şenlikleri o zamanın kültür bakanı destekliyordu. Bu şenliklerden sonra Ahmet Yesevi diye bir başkasından daha bahsedilir oldu. Ama ondan bahsedenler okumuşlardandı. Evlerimize Ankara'da bile olsa bu Ahmet Yesevi girememişti. Sonra okulda Ahmet Yesevi'nin Nakşibendi şeyhi olduğunu ve Orta Asya'da yaşamış olduğunu öğrendim. Söylediklerine göre Hacı Bektaş onun öğrencisiydi. Ama Hacı Bektaş her yere sinmişken, bu Ahmet Yesevi neden unutulmuştu? Bunu o zaman anlayamamıştım. Bundan sonra inandıklarımızın Türklerin kadim inanışı olduğu fısıldanır oldu.

O zaman demek ki Kürtler Türklerden bunları almışlardı. Kürtler zaten Türk'tü deniyordu. Artık köylerde de yeminlerden çıkmıştı Hızır, Cogi Baba ve Çiyaye Surik. Köyümüzde sadece yaşlılar söyler olmuştu bunların adını. Sadece onlar Kürtçe olarak onların adına yeminler ediyorlardı. Bundan sonra birdenbire köylerdeki evlerin odalarını da bu resimler süsler olmuştu. Ama benim kafamdaki Hızır ile Cogi Baba bu sakalları taranmış Hacı Bektaş'tan başkaydı.

Birgün bir yerde bu resmin Türkçülük politikasıyla ilgili olduğunu ve aslında Hacı Bektaş'ın sakallarının karışık biri olabileceğini okudum. Yani köylerimizdeki yaşlılara benzediğini söylüyordu okuduklarım. Ve halen okuduklarım bunu söylüyor.

Siz ne dersiniz?

DERTLİ DİVANİ

Hacı Bektaş Veli, Alevi inancını kendi entellektüel dünya görüşüne göre yorumlayan bir Pir'dir. O yüzden Onun Hakk'a yürümesinden sonra Alevilik, Alevi-Bektaşilik olarak algılanmaya başlanmıştır. Pir Sultan Abdal bir dörtlüğünde "Hünkar Hacı Bektaş Ali Kendidir" "Evvel Ali idi sonra Veli oldu" gibi onbinlerce dizeler var. Pir Sultansız ve Hacı Bektaş Veli'siz bir Alevilik olamaz. Bütün aşıkların nefeslerinde, ibadetin her deminde, Hak-Muhammet-Ali birliği, Hünkar Hacı Bektaş Veli pirliği dile getirilmiştir. "Allah Muhammet Ali Pirimiz Hünkar Hacı Bektaş Veli" diyerek bu inanç bugünlere taşınmış.

www.alevibirlik.com

Kainatın dengesini kuran da bozan da insandır

15 Kasım 2009 tarihinde Köln'de bir cem yapıldı. Köln ve çevresindeki Alevi dernekleri tarafından organize edilen ve Pazarcık Kültür Merkezi'nin de desteklediği ceme yüzlerce insan katıldı. Basının yoğun bir ilgiyle izlediği bu cemi **Dertli Divani** yönetti.
Dertli Divani, sazı ve sözüyle popüler bir sanatçı. Aynı zamanda şiir ve deyiş yazıp beste yapıyor. Ama onun asıl özelliği, el almış bir dede olmasıdır. Yani bilgisi ve donanımı yanında; Alevi kültürünü, Alevi düşüncesini, Alevi değerlerini kendi yaşamından süzülüp gelen derin bir tecrübeyle biliyor.
Bu cemi, **Global Pazarcık Dergisi** olarak biz de izledik. Cem'den sonra Dertli Divani'ye Alevilikle ilgili çeşitli sorular yönelttik. İlgiyle okuyacağınıza inanıyoruz.

Cemi açış konuşmanızda Alevilik dinler üstü, kültürler üstü bir inançtır dediniz. Özellikle Aleviliğin diğer dinlerden olan farkına vurgu yaptınız. Nedir bu fark? Bunu biraz açar mısınız?

Alevilik insan merkezli bir inançtır. Aşık Daimi'nin "insan Hak'ta Hak İnsanda/ Arıyorsan bak insanda" dediği gibi, insanın bir kudretullah hazinesi olduğuna inanılır. Kainatın dengesini kuran da bozan da insandır. İnsanoğlu bugün ürettiği teknolojinin araç ve gereçleri sayesinde; bir anda dünyayı yok edebilecek, aynı zamanda da dünyada aç insan bırakmayıp mutlu bir yaşam düzeni kurabilecek güçtedir. Bütün olumlu ve olumsuz şeylerin mimarı biz insanlar olmuş oluyoruz. Alevi-Bektaşilikte insanlığa faydalı olan kim olursa olsun, tanrısal özü taşıyan bir varlık olarak kabul edilir, saygı duyulur. Zararlı olanlar ise, kendini tanrısal özden soyutlayan bir varlık olarak kabul edilir ve lanetlenir.

Alevi Bektaşi inancının diğer inanç ve ibadet anlayışlarından en belirgin farkı, kıblegahının da secdegahının da insan olmasıdır. Bir başka önemli farkı da şudur: İlkel dinler de semavi dinler de, hep kendilerinden öncekileri batıl (gerçek dışı-geçersiz) sayarak hak din ve ebedi din olarak kendilerini dayatmışlar. İnananlar cennetlik, inanmayanlar cehennemliktir diye savaşmışlardır. Alevi Bektaşilikte, insanlar dilediği gibi inanabilir ya da inanmayabilir ancak kendi inandıklarını bir başkasına dayatmazlar. İnsanın inancı ve ibadeti ne olursa olsun; güzelleşmesine, sevgi dolu bir insan olmasına ve herkesi olduğu gibi kabul etmesine vesile oluyorsa, o kişiye de o inanca da saygı duyulur. Gerçek insan olmanın da bize göre ön koşulu budur.

Aleviliğin sadece okumakla değil, ancak yaşanarak anlaşılabileceğini söylediniz. Ve Aleviliğin sadece Anadolu'nun ücra köşele- rinde dört dörtlük yaşandığını ifade ettiniz. Alevilik, kentleşme süreçlerinden nasıl etkileniyor? Alevilik günümüzde nasıl bir değişime uğruyor?

Şüphesiz okumakla yazmakla her şeyi anlıyor ve biliyoruz. Ama Alevi-Bektaşilik, et ve tırnak gibi iç içe geçmiş bir inançtır. Siz bu inancı benimsemeden, gereği gibi yaşamınıza aktarmadan ve bu inancın en

www.pirvakfi.org

önemli ibadet bölümü olan ikrar-görgü cemindeki havayı teneffüs etmeden yani o ceme tanık olmadan, Alevi-Bektaşiliği tam olarak anlayamazsınız.

Anadolu'nun hala bazı bölgelerinde, kesintisiz haftalık cemler ve yıllık İkrar-Görgü cemleri yürütülmektedir. Bu cemlere katılan insanların hepsi kardeş gibi barışık bir şekilde yaşarlar; toplumun kendi içindeki sorunları cemlerde çözümlenir, barış sağlanır. Sorunlar hep sıfır noktasındadır. Tabii iç içe yaşayan, özellikle küçük yerlerde ve köylerde toplumun bir arada ve barışık olması daha kolay. Kentleşme ile birlikte bu yakın komşuluk ilişkileri ortadan kalkınca, inancın gereklerini de yaşamak zorlaştı. Her şeye rağmen Alevi-Bektaşi inancı, kâmil toplum yaratma projesidir diye inanıyorsak; dünyanın neresinde olursak olalım, bu inancın gereğini yerine getirebiliriz. Yapılması gerekenlerin başında önce inanmak, haftada bir cem yapmak ve yıllık İkrar-Görgü cemlerini yaşama geçirmektir. Dedelerin çağın gerektirdiği şekilde yetişmesini sağlayıp, zakirlerin ve diğer 12 hizmetlilerin de eğitilmesi durumunda manevi temizliğimizi simgeleyen cemler hayata geçirilebilir. Bunlar olmadığı

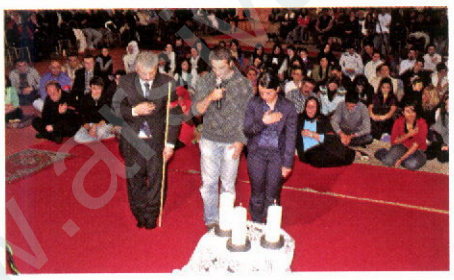

zaman her türlü yozlaşma olabiliyor. Yolunu inancını kaybeden, yürütmeyen yöreler sünnileşmiş ya da tamamen inançsızlaşarak değişime uğramış durumda.

Cem sırasında önce mum yaktınız, sonuna doğru ise söndürdünüz. Alevilere yönelik hakaret ve önyargılar "mum söndürmek" üzerinden yapılıyor. Bu hususa açıklık getirmek ister misiniz?

Mum ya da Çerağ-Delil dediğimiz hizmet, Kırklar ceminde Cabir Ensari'nin hizmetidir. Yakmak aydınlanmayı simgeler ve Hakk'ın nurunun-ışığının aşikar olması anlamındadır. O ışık cem erenlerine yansıyor ve erenler ışığın Hakk'ın kendisi oluyor. Cem mühürlenirken yani Cem'in bitiminde; "Batın oldu çerağı nuru Ahmed/ Zahir oldu Şems-i mah-i Muhammed" (Ahmed'in nuru sırlandı,o nur güneşe ve aya nakşolundu, işte o güneş ve ay cem erenleri olan bizleriz) anlamındadır. Bu hizmetler zaten aydınlık bir ortamda yapılıyor. Çerağ da o hizmetlerden birisidir. Bunun üzerinden bir dedikodu malzemesi yapılmıştır diyemeyiz. Küs olan iki insan dahi ceme giremiyor, nasıl oluyor da atılan iftiraları bu toplum yapsın? Bizler daha önce bu ibadetimizi baskılardan dolayı gizli yapıyorduk. Gizli olan her şey de dikkat çeker. Kadın erkek hep bir arada olduğumuz için de acaba bunlar ne yapıyor diye zamanında bir vicdansızın yada kendileri öyle bir arada olduğunda öyle bir şeyi yapabileceklerini düşündüklerinden bize de bu iftirayı atmışlardır herhalde...

Önemli Bir Alevilik Merkezi

Sinemilli Ocağı

Alevilik ocaklar temelinde örgütlenen bir inanç. Her topluluk mutlaka bir ocağa bağ- lıdır. Dedeler de bu ocaklardan gelirler.

Ancak herhangi bir Alevi dedesini sadece bir din görevlisi yahut salt bir inanç önderi olarak görmek yanlış olur. Alevi dedesi hayatın bütünüyle ilgilidir. Cem'de ifadesini bulan bütün dini ritüeller de hayatın tümünü kapsar.

Alevilikte tek başına bir ibadet yoktur. İbadet toplu olarak yapılır. Cem de zaten bunu ifade eder. Kürtçe'de cem, toplanmak ve bir araya gelmek demektir. Cem sadece dini bir ayin değil, aynı zamanda sosyal-kültürel bir yoğunlaşma ve hukuki bir makamdır.

İnsanlar burada dedeyle yüz yüze gelerek hayatlarını sorgularlar, iyi bir insan olmak yolunda davranışlarını gözden geçirirler. Sonra semaha dururlar, arınırlar. Sonunda da getirdiklerini lokma adı altında birbirleriyle paylaşırlar.

Birbirleriyle anlaşmazlıkları olanlar ise sorunlarına burada dedenin ve toplumun huzurunda çözüm ararlar. Topluma karşı suç işleyenler bir çeşit sorgu olan dara dururlar. Bir çeşit mahkeme kurulur ve karar verilir. Kimse karara itiraz edemez. Karara uymayıp yanlışta ısrar edenler, düşkün ilan edilerek dışlanırlar.

Geçmişte Alevilerin mahkemeye çok az

başvurmasının nedeni, kendi içinde hükmü güçlü hukuki bir mekanizmaya sahip olmalarıdır.

Başka bir ifadeyle, Alevilik sosyal bir inançtır. İnsan merkezli bir inançtır. Dayanışmayı ve paylaşmayı esas alan bir inançtır. Egoizmi ve haksızlığı reddeden bir inançtır.

Bundan olsa gerek, 70'li yıllarda Marksizm, Türkiye'de kitlesel olarak ilk önce ve en hızlı şekilde Aleviler arasında taraftar buldu. Aleviler, kendi kültürleri ve kendi değerleriyle Marksizm arasında büyük bir benzerlik ve uyuşma gördüler.

Marksizm de insan merkezli bir ideolojiydi. Haksızlığı ve başkasının emeğini çalmayı reddediyordu. Eşitliği ve paylaşmayı esas alıyordu. Üstelik her dediğini bilimsel temellere dayandırıyor; eşitliğe ve paylaşmaya dayalı bir sistemin yolunu gösteriyordu.

Ekonomik-toplumsal gelişmenin ve şehirleşmenin de etkisiyle; bir kapalı toplum inancı olan Alevilik, inanç olarak hızla irtifa kaybederken, Marksizm yükselişe geçti.

Ancak sosyalizmin çöküşünden ve Sovyetler Birliğinin dağılmasından sonra durum önemli ölçüde değişti. Sosyalizm umut vadeden bir sistem olmaktan çıktı. Marksist yönelim düşüşe geçti.

Bu durumda Aleviler kendi inanç değerlerine ve kültürel birikimlerine daha fazla sahip çıkar oldular

Esas itibariyle bireyciliğe dayanan, gemisini kurtaran kaptandır anlayışını düstur edinen kapitalist sistem, insanı yalnızlığa itiyor. Onu kendi sorunları ve kendi açmazlarıyla baş başa bırakıyor. İnsanı insandan uzaklaştırıyor.

Belki de aynı zamanda bu nedenle, bir dayanışma ve paylaşım kültürü olan Aleviliğe, son zamanlarda artan bir ilgi gözleniyor.

Geçen Ağustos ayında Kantarma Cemevinin açılışı, Aleviliğe ve Alevi değerlerine duyulan ilginin ifadesi oldu. Artık az sayıda insanın yaşadığı Kantarma'ya, Cem dolayısıyla beş binden fazla insan geldi. Tanınmış çok sayıda sanatçı, hiçbir maddi karşılık beklemeksizin burada sahne aldı.

Beklentilerin üstüne çıkan bu yakın ilgi, şimdi Kantarma Köyünün gündemini de değiştirmiş durumda. Aralık ayında Köln'de bir araya gelen Kantarmalılar, bundan sonra ne yapacaklarını tartıştılar. Münih'ten Paris'e, İzmir'den Malatya'ya kadar pek çok bölgeden katılımcının yer aldığı toplantıda, çeşitli öneriler tartışıldı. Aynı şekilde başka toplantıların farklı ülke ve merkezlerde de yapılmasına karar verildi.

Aldığımız bilgiye göre, bu toplantılar sonucunda oluşacak kanaatler çerçevesinde bir program hazırlanacak.

Ancak şimdiden ağırlıklı olarak öne çıkan husus, sadece Kantarma'yı değil; Pazarcık'tan Malatya'ya, Elbistan'dan Kayseri'ye kadar uzanan bir coğrafyada, Sinemilli Alevi Ocağını işler hale getirmek.

Sinemilli Ocağı, en büyük ve önemli Alevi ocaklarından birisi sayılıyor.

www.pirkurdi.org

Kamil Dalkara Avrupa'daki hemşerileriyle buluştu

Pazarcık Belediye Başkanı Kamil Dalkara, Avrupa'daki hemşehrileriyle buluştu. Geçtiğimiz Kasım ayında Avrupa seyahatine çıkan Dalkara; Almanya, Fran-sa, İsviçre ve İtalya'daki Pazarcıklıları ziyaret etti. Toplam 22 şehirde hemşehrile- riyle biraraya geldi.

Bilindiği gibi Kamil Dalkara'nın seçim çalışmalarına Avrupa'dan çok sayıda Pazarcıklı katılmıştı. Hem seçim kampanyasına katılmışlar hem de oy kullanmışlardı. Seçimlerin başarıyla sonuçlanmasında da tayin edici bir rol oynamışlardı.

Kamil Dalkara, Avrupa'ya yaptığı ilk ziyarette, hem hemşehrilerine desteklerinden dolayı teşekkür etti hem de onlara belediyenin sorunları ve hedefleri konusunda bilgi verdi.

Köln'deki toplantıyı, Global Pazarcık ekibi olarak okuyucularımız için biz de izledik.

Toplantıda büyük bir borç yükü devraldıklarını söyleyen Dalkara, ödeme yapamadıkları için elektriği kesilen tek belediye olduklarını belirtti. Seçimlerden kısa süre önce, aşırı sayıda uygunsuz imar izninin çıkarıldığını da ifade eden Dalkara, buna rağmen "enkaz devraldık" yaklaşımı içinde olmadıklarını, çeşitli mazeretlerin arkasına sığınmayacaklarını ve yeni döneme mutlaka temel sorunlarını çözmüş ve gelişmiş bir Pazarcık bırakacaklarını söyledi.

Belediye personeli içerisinde, atıl durumda pekçok çalışanın bulunduğunu belirten Dalkara, yine de ahlaki nedenler dışında hiç kimseyi işten çıkarmadığını vurguladı. Çeşitli kadrolara ehliyetsiz kişilerin alınmış olduğunu ama bunu değiştirmeye başladığını, üniversite mezunu gibi eğitim seviyeleri yüksek yeni kadrolarla belediye personelini güçlendirdiğini söyledi. Özellikle yeni kadroya dahil edilen mühendislerle, uzmanlığa dayalı bir hizmet vereceklerini dile getirdi.

Dalkara'nın verdiği bilgiye göre, belediyenin bir ambülansı yok. En olmayacak yerlerde çok katlı binalara imar izni verilmiş olduğu halde, mevcut itfaiye merdiveni ancak üçüncü katlara ulaşabiliyor. Altyapı için büyük önem taşıyan makina parkı da eksik ve yetersiz.

Şehrin tamamında olmasa da özellikle kimi mahallelerinde derin bir yoksulluğun hüküm sürdüğünü ifade eden Dalkara, buna da çare aradıklarını söyledi.

Yurtdışındaki Pazarcıklıları yatırım yapmaya ve ekonomik potansiyellerini kullanmaya çağıran Dalkara, bunun için gerekli her türlü desteği vereceğini belirtti.

Dersim ve Onur Öymen tartışmalarının henüz taze olduğu bir sırada hemşehrilerinin karşısına çıkan Kamil Dalkara'ya, bu konudaki görüşleri de soruldu. "Onur Öymen talihsiz bir konuşma yapmıştır ve bizi rencide etmiştir" diyen Dalkara, ısrarlı sorular karşısında CHP'den istifa etmeyi düşünmediğini ve bunun bir çözüm olmadığını söyledi.

Başkan Kamil Dalkara'ya Avrupa seyahatinde iki genç işadamı, Dr. Mehmet Muratdağ ve Hüseyin Donat eşlik ettiler. Üzerinde çalışılan yeni projeler hakkında bilgi veren Dr. Mehmet Muratdağ, Avrupa fonlarından sağlanacak yardımlarla Pazarcık'ta bir kanser hastanesi kurmak iste- diklerini ve buna özellikle yurtdışındaki Pazarcıklıları da dahil etmeyi düşündüklerini söyledi.

Canlı bir tartışma ve dialog içinde geçen toplantı, herkes tarafından olumlu olarak değerlendirildi. Toplantıya katılanlar geniş bir konu yelpazesi içerisinde görüş ve temennilerini de ifade ettiler.

Global Pazarcık olarak dileğimiz, bu ilgi ve alakanın somut projelere dönüşmesi ve yeni hamlelere yol açmasıdır. Sözle ifade edilen dileklerin pratiğe dönüşmesidir.

Ceylanları Koruyan Kaplanlar

PAZARCIK TIGERS

Talip Hasoğlu o yıl çok çalışmıştı. Çok yorulmuştu. Şöyle kendimi bir deniz kenarına atsam artık hiçbir şeyle ilgilenmiyeceğim diyordu.

Önce ailece köye gittiler. Arkasından ver elini Mersin. Almanya'nın bir açılıp bir kapanan havasından sonra Mersin'in sıcağı ona iyi gelmişti. Güneşin ve denizin tadını çıkarıyordu. Bol bol yüzüyor, sonra deliksiz uykulara dalıyordu.

Birgün çarşıda yürürken dışarıya kurulmuş geniş bir kitap tezgahı gördü. Kitaba karşı bir zaafı vardı. Kitaplara bakmak hoşuna gidiyordu. Her izine gittiğinde bavul dolusu kitaplarla dönüyordu.

Tezgahta da esmer bir delikanlı vardı. Bir taraftan kitap seçti, bir taraftan da çocukla sohbet etti. Adı Şehmuz'du. Mardinliydi. Şehmuz'da yaşının üstünde bir olgunluk vardı. Ölçülü ve saygılı bir çocuktu. Belli ki hayat onu erken yaşta olgunlaştırmıştı.

Binlerce Kürt ailesi gibi onlar da köylerini terk etmek zorunda kalmışlar, soluğu Mersin'in kenar bir mahallesinde almışlardı. Evet namluların gölgesinden kurtulmuşlardı. Ama fakirlik dizboyu, işsizlik dağ gibiydi.

Ayakta kalmak için bütün aile fertleri seferber olmuş durumdaydı. Hayat zordu. Ama başka imkanlar da yok değildi. Şehmuz ne yapıp edip üniversiteye gitmek istiyordu. Ama her şey paraydı. İşte o da yazın çalışarak üniversite için para biriktirmek istiyordu.

Ne yapabilirdi? Aklına kitap satmak gelmişti. Hem kitap satmanın para kazanmak dışında başka bir zevki ve keyfi de vardı. Sosyal-kültürel bir işti. Büyük caddede bir dükkan sahibi ile anlaşmıştı. Dükkanın önüne bir tezgah kurmuştu. Fakat dükkan sahibi aşırı bir Türk milliyetçisiydi. Şehmuz'dan kira olarak büyük bir meblağ istiyordu. Ondan intikam alır gibi para alıyordu. Kürtlere karşı duyduğu derin öfkenin faturasını ona ödetmek istiyordu.

Talip o gece rahat uyuyamadı. Şehmuz'un hikayesi onun uykusunu kaçırmıştı. Yüreğini burkan acayip bir sızıyla sabahı zor etti. Yine denize gitti ama aklı hep Şehmuz'da kaldı.

Bütün zorluklara rağmen ayakta durmaya çalışan, bütün şartları aşarak kendine bir gelecek hazırlamaya uğraşan Şehmuz'u yalnız bırakmamalıydı. Acımasız koşullara teslim olmayan bu genç emek kahramanına yardım etmeliydi. Yoksa rahat etmeyecekti.

Soluğu Şehmuz'un yanında aldı. Bir aylık kira parasını hemen eline saydı. Üstüne de adresini verdi. Üniversiteye gittiği takdirde ona her ay harçlık göndereceğini söyledi.

Almanya'ya büyük bir gönül huzuruyla döndü. Başından geçenleri kardeşi Abdi'ye anlattı. Abdi de aynı memeden süt emmişti. O da Talip gibi soyadı ile müsemma bir insandı. Hasoğlu kardeşler başladılar her ay Şehmuz'a para göndermeye.

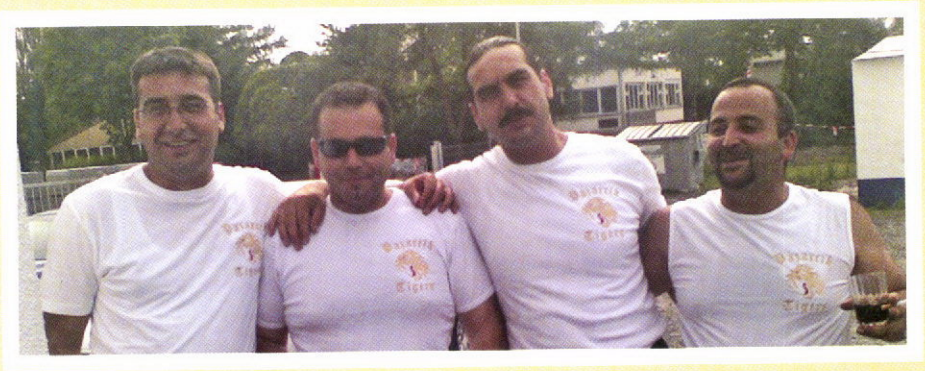

Tabii yaptıklarını eşe dosta da anlatıyorlardı. Çaresiz yahut zordaki gençlere bir yardım eli uzatmak, onların eğitimine katkıda bulunmak, arkadaşlarının da ilgisini çekmişti.

İşi bir sisteme kavuşturmaya karar verdiler. Bir gurup kurdular. Adına da **Pazarcık Tigers** dediler. Yani Pazarcık Kaplanları. Ama onlar gücünü eşitsizlikten alan kaplanlar olmayacaklar, tersine güçlerini zayıflar için kullanacaklardı.

Ortak bir kasa oluşturdular. Bu kasaya herkes her ay belli bir miktar para yatırıyor. Bunun dışında büyük etkinliklerde boş şişe toplayıp satarak kasaya katkıda bulunuyorlar. Ve buradan her ay ihtiyaç sahibi gençlere veya onların ailelerine para yardımında bulunuyorlar. Fakir aile çocuklarına bir çeşit burs veriyorlar.

Gurupta 16 kişi var. Ve şu anda Edirne'den Mardin'e; Pazarcık'tan Bosna'ya kadar 18 çocuğa düzenli olarak para gönderiyorlar. Onların sorunlarıyla birebir ilgileniyorlar. Zaman zaman onları ziyaret ediyorlar. Zaman zaman onları Almanya'ya davet ediyorlar.

Yardım konusunda, ihtiyaç dışında herhangi bir kriter sözkonusu değil. Bir bölge, bir kimlik ayrımı yapmıyorlar.

Sadece bununla da kalmayıp, kendilerini aynı zamanda bir çeşit acil yardım ekibi olarak organize ediyorlar. Pazarcıklıların gece ve etkinliklerinde gurup halinde görev alıyorlar. Kamu yararına ihtiyaç duyulan her işe koşmayı kendilerine görev sayıyorlar.

Ve tabii gönülleriyle ve eylemleriyle herkese örnek oluyorlar.

Pazarcık Tigers olarak katkı sunanlar:
Mustafa Sultandağı (Şoför)
Haydar Cankıran (İnşaat sektörü)
İsmail Cankıran (Ustabaşı)
Başar Reçberlik (Öğrenci)
Zülfo Dul (Boyacı)
Mehmet İvecan (Duvar ustası)
Hakan Akkel (Marangoz)
Cem Hasoğlu (Öğrenci)
Ali Hasoğlu (Öğrenci)
Abutalip Hasoğlu (İşveren)
Abdülmuttalip Hasoğlu (İşveren)
Salman Nazlıkul (İnşaat mühendisi)
Maksut Soytoprak (Vefat etti...)
Eray Kaya (İnşaat mühendisi)
Ali Iraklı (Temizlik elemanı)

www.pazarciktigers.de

www.pazarkurdi.org

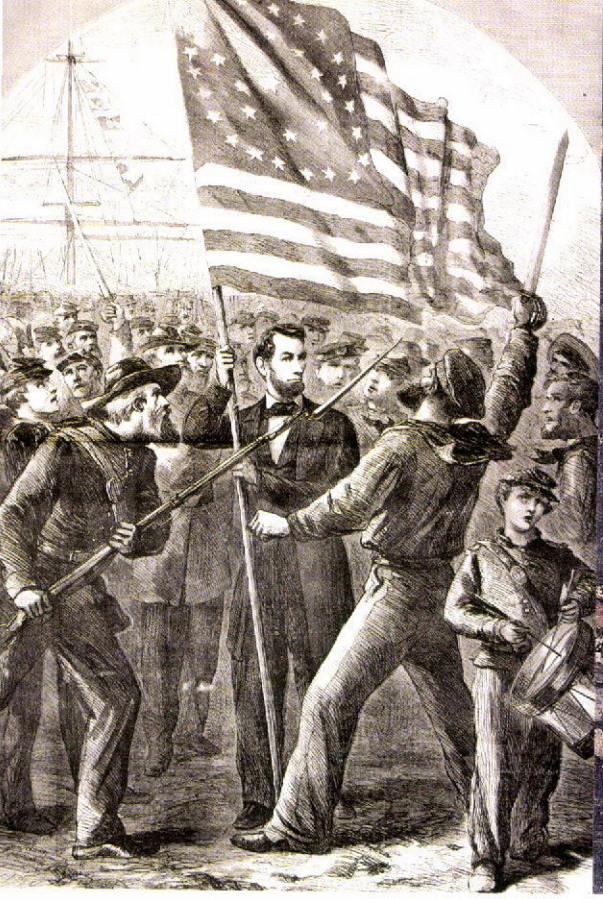

Batı, Batılılaşma ve Türkiye

***Heinrich August Winkler**, Almanya'nın önde gelen bilim adamlarından birisi. Tarih profesörü olan Winkler, hatırı sayılır bir entellektüel olarak kabul ediliyor. **Batının Tarihi** adında yeni bir kitap yayınlayan Winkler, sadece bilim dünyasında değil siyaset çevrelerinde de azımsanmayacak bir etkiye sahip.*

Winkler, 1962 yılından bu yana Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin üyesi. Aynı zamanda bu partiye danışmanlık yapıyor. Hem danışmanlık yapıyor hem de kimi konularda resmi parti politikalarından farklı tavır alabiliyor. Bunu açıkça da dile getiriyor. Örneğin Türkiye'nin AB üyeliğine soğuk bakıyor. Bu yaklaşımıyla sadece sosyal-demokratlar üzerinde değil, hıristiyan birlik partileri üzerinde de nüfuz sahibi olabiliyor.

*Almanya'nın önde gelen gazetelerinden biri olan **Tageszeitung**, geçtiğimiz Kasım ayında **Prof. Heinrich August Winkler** ile bir röportaj yaptı. **Ralph Bollmann** ve **Stefan Reinecke**'nin sorularını cevaplayan Winkler, Batı'nın tarihteki ve günümüzdeki idealleri hakkında bilgi veriyor; günümüz dünyasının pek çok aktüel sorununa açıklık getiriyor.*

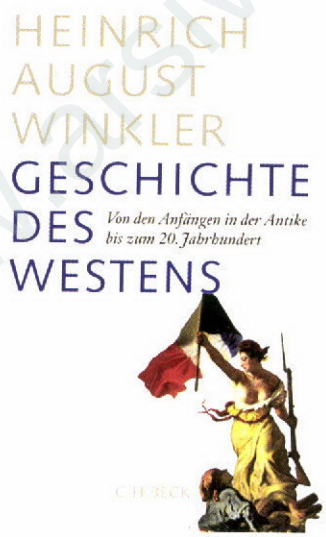

*Özellikle **Avrupa Birliği** konusundaki Türkiye karşıtı diyebileceğimiz politik eğilimlerin düşünce zeminini de açıklıkla ortaya koyması bakımından hayli öğretici bir röportaj.*

*Arkadaşımız **Sexo Kartal**'ın çevirisinden sunduğumuz bu röportajı mutlaka okumanızı tavsiye ediyoruz. Türkiye-Batı ilişkilerini daha iyi anlamaya yardımcı olduğunu siz de göreceksiniz.*

Sayın Winkler, yeni kitabınızda batı aleminin temel değerlerini hıristiyanlık dininin köklerine dayandırıyorsunuz; ilerleyen yaşınızda dindar mı oldunuz?

Sorun benim inanmam ya da inanmamamla ilgili olmaktan ziyade Hz. İsa'nın bir sözündeki tarihsel etkinin batıya yüklediği misyonu görmemle ilgilidir. O söz ise şudur: "Kral'a ait olanı Kral'a, Tanrı'ya ait olanı da Tanrı'ya ver." Bu sözde, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması ve bireyin temel hakları yatmaktadır – en azından bir olasılıktan ibaret de olsa.

Biz okulda şunu öğrendik: Batının geçmişi Yunan-Roma antik çağından oluşmuştur. Ardından ortaçağın karanlık dönemi gelir. Ta ki düşünce kendini kilisenin zincirlerinden kurtarıncaya kadar. Şimdi bu bir saçmalık mıdır sizce?

Hayır. Ancak antik çağın mirasını ortaçağa taşıyan Hıristiyanlık inancıydı. Demokrasi antik çağın demokrasisinden günümüze değin kesintisiz olarak gelmedi. Tam tersine, ABD'nin kurucuları, eski Atina'nın çoğulcu demokrasisinde

www.sivakurdistan.org

büyük bir sorun görüyorlardı ve bundan dolayı ABD'de iki senato sistemi yerleşmiştir.

Size göre tek Tanrı inancı tarihsel bir ilerleme. Bu durumda Mısır dinbilimcisi (Ägyptolog) Jan Assmann "bu yeni bir nefret üretiyor" demekle yanlış bir tezi mi savunuyor?

O, tarihsel gerçeklerin sadece bir kısmını yazıyor. Tek Tanrıya olan inanç beraberinde insana da inanmayı ve Tanrı katında eşitliği getirdi. Tanrı önünde eşitlik ilkesi kanun önünde herkesin eşitlik ilkesinin başlangıcıdır.

Neden aynı konumdaki monoteist din olan İslam dinini batının değerlerinin dışında görüyorsunuz?

Çünkü sadece batının Hıristiyanlık dünyasında dual düşünce ruhu kendini geliştirdi. Ruh dünyası ile maddeci dünya arasında bir ayrışım getirdiği gibi aynı zamanda yöneten ve yönetilen arasında da ayrışma getirdi.

Yani Batı'nın değerler cemaati bir Hıristiyan Klüp olarak mı kalmalı?

Etkilerine bakıldığında 18. yüzyıl sonlarında, 1776 ve 1789'da oluştuğu şekliyle bu, herhangi bir coğrafyayla sınırlı tutulmaksızın Batı'nın bir projesiydi. Ancak bu ters tepti. Şöyle ki: Kölelik gibi, kadın ve işçilerin maruz kaldıkları haksızlıklar gibi. Batı'nın sömürgeci güçlerine başkaldıranlar da yine bu değerler ve normlardan beslendiler.

Ancak Siz Türkiyenin AB'ye girişine şiddetle karşı çıkıyorsunuz. Öyleyse tabii ki Batı bir Hıristiyan Klübü?

Türkiye kendisini şartsız olarak batının kültürel dokusuna açtığı sürece elbette AB üyeliği için düşünülebilir. Ancak Türkiye bu konumdan çok uzakta.

Kültürel olarak bir önşart değil mi bu?

Önşart değil. Ancak binlerce yılın mirası çok ağır. Diğer taraftan Atatürk tarafından modernleşme adına orduya devredilen iktidar gücü Batı'nın değerleriyle örtüşmüyor. Bir başka deyimle, devletin bir kurumu inançsal kuralların ayarını yaptığı sürece inanç özgürlüğünden bahsedilemez. Bu, müslümanlar için geçerli olduğu kadar azınlıktaki gayrimüslimler için de hayati derecede önemlidir.

Siz madem Protestan kilisesinin devletçi gücünü tarihsel bir gerileme olarak görüyorsunuz, neden Wittenberg'den (ABD) yükselen reform hareketiyle bire bir bir bağlantı kuruyorsunuz?

Protestan inancında her ikisi mevcuttur: Bireyin vicdan özgürlüğü ve devletin hükmeden gücü. Amerika'nın devletçi kilisesi, katı kalvinistlerini adeta kamçılamıştır. ABD'nin kurucuları bu mirası devralmışlardır. Bu protestan düşünceler sonradan 1789'da cereyan eden Fransız ihtilaline varsayıldığından daha çok ivme verdiler. Fransız ihtilalinin orijinalliği çoğu kez abartılmaktadır.

ABD'nin yeni başkanı dış politikada yeni bir süreç başlattı. O batının globalleşmesi projesinin terkedilmesini mi hedefliyor ya da o ılımlı yollardan mı aynı hedeflerin başarılacağının peşindedir?

Şayet Obama ABD'nin kurucularının yanlış politikalarının keskin bir özeleştirisiyle Batı'yı birleştirirse, bu projeye projektörün parlatıcı gücünü tekrar verebilir. Bunu mümkün kılarsa Amerika kıtasından Avrupaya taşınan değerleri hatırlatmak daha kolaylaşacaktır. "Avrupa'nın değerlerinden" bahsedip kendine maleden AB'nin tutumu beni uzun süredir rahatsız ediyor. Bu değerler büyük bir ölçüde ABD'de doğdu ve daha sonra Avrupa'da gelişmesi mümkün oldu. Bu kitapla bu konuları da hatırlatmak istiyorum.

Prof. Heinrich August Winkler

Tüm dünyanın batılılaşmasının sadece bir süreç meselesi olduğunu sandı çoğu. Batılılaştırma deneyleri Afganistan ve Irak projelerinin yenilgiyle sonuçlanmasından sonra hâlâ geçerli olabilir mi?

Başka toplumların kültürel yapısını gözardı ederek böyle bir projeyi başaracağına inanmak, büyük bir yanılgı olurdu. 1945 sonrası Amerikalılar Batı Almanya'da başarılı oldular, çünkü hukuk devleti geleneği mevcuttu ve idari ve iradi görev dağılımı belli idi.

Irak çerçevesinden bakılırsa 1945'in Almanyası çıkış noktası değil, bilakis eski Britanya'nın sömürgeci hegamonyasının mirasını üstlenen ABD idi. Bu durumda batının tarihini sömürgecilikten soyutlamak mümkün olur mu?

Mümkün olmaz elbet, ancak emperyalizmin ikiyüzlülüğü de gözardı edilemez. Karl Marx henüz baskı rejiminin ezen gücü ile modernleşmedeki başarıyı İngilizlerin Hindistan örneğinde keskin bir biçimde analiz etmişti. Bu noktada yine Hıristiyanlık çıkıyor karşımıza: Emperyalist düşüncenin kendince yorumunu yapan "tüm dünyayı dolaş ve tüm halklara protestan düşüncesini aşıla" diyen protestan düşüncesi.

Çin ve Hindistanın da yükselmesi ile Batı'nın önemi kayıp mı oluyor, ya da bu ülkeler globalleşmeyi batılılaşmanın devamı olarak mı görüyorlar?

Uzun vadeli bakıldığında batılılaşma süreci devam edecektir. Samuel Huntington kültürler savaşından bahsederken batı değerlerin sadece batılılar için uygun olduğunu savunuyor. Bu küçülten bir yaklaşım ve katılmam mümkün değil. Batı, evrensel değerlerini bırakmamalıdır, şayet kendisini kendi eliyle bitirmek istemiyorsa.

Batı'nın tüketici kültürü her yerde yayılıyor, her yerde aynı spor ayakkabısı giyiliyor, aynı kahve içiliyor. Bu "batı projesi" adına ne anlama geliyor?

Fazla bir önem taşımıyor. Batılılar ürettiklerinin yayılması ile sınırlı tuttukları sürece fazla bir önemi olmaz. Batı'nın teknolojisini ya da kapitalist yapılanmalarını devralmak, otomatikman batı demokrasisini getirmiyor. Geriye baskıcı rejimlere karşı direnen güçlerin batıda yerleşik insan haklarını ülkelerine taşımaları umudu kalıyor.

Günümüzde kapitalizm bir krizde. Batı'nın tarihini kapitalizmin tarihinden ayrı görmek mümkün mü?

En azından şahsi mülk alanında değil. Yaşam, özgürlük ve özel mülkiyet kavramları; İngiltere ve Amerika'da gerçekleşen batı projesinin oluşumundaki temel ilkelerdir. Kapitalizmin periyodik krizleri içerdiği de yeni bir durum değil ayrıca. Bunu Karl Marx önceden biliyordu ve bu konuda haklı idi.

www.arsivkurdi.org

Sokak güzeldir

ÖZLEM BUĞDAY

Yeni bir sayıda yine merhaba sevgili Global Pazarcık okuyucuları...

Bu sayıda da bir başka konuyu hatırlayacağız sizlerle birlikte.. Oyunlarımız ve bilgisayar oyunlarının çocuklarımıza etkilerini.

Büyüklerimiz iki kuşak arasındaki farklılıkları anlatırken, bizim zamanımız diye başlarlardı.

Eeee konu bilgisayar oyunları olunca, biz de eski kuşak sayılırız..Ama ben bir değişiklik yapıp konuya bizim zamanımız diye başlamayacağım.

Sadece sokak oyunlarının ve bilgisayar oyunlarının yarar ve zararlarını karşılaştıracağım. Elbette karar sizin olacak...

Kesinlikle eminim ki, bilgisayar ve televizyon başındaki çocuklar da çok eğleniyorlardır, en az sokakta oynayan çocuklar kadar hem de. Ama sokakta oynamanın çocuğa sayısız katkıları var. Bunlardan ilki, çocuk sokakta oynarken hem hareket eder, hem de temiz hava alır. Bu da çocuğa bedensel olarak da ruhsal olarak da çok yararlıdır.

Bir diğeri de sokakta koşarak en temel ve güçlü dürtülerden olan saldırganlık dürtüsünü boşaltır bu sayede....

Çocuk sokakta oynayarak becerilerini organize etmeyi öğrenir. Kendini sözlü olarak ifade eder ve sözlü olarak ifade edilenleri anlamayı öğrenir, doğaya yakınlaşır... Çocuk bu sayede işbirliği yapmayı ve paylaşmayı öğrenir. Çocuk arkadaşlarıyla paylaşmayı ve oyun içinde farklı rolleri deneyerek kendini tanımayı, yeteneklerini keşfetmeyi öğrenir.

Daha böyle bir düzine şey sayabiliriz....

İsterseniz bir de bilgisayar oyunlarına bakalım:

Günümüz koşullarında insanların birbirinden uzaklaştığından ve bundan dolayı da güven duygusunun azaldığından hepimiz haberdarız. Bundan dolayıdır ki anne ve babalar, çocuklarının televizyon ve bilgisayar oyunlarından rahatsız olmuyorlar. Çünkü bu sayede çocuklar gözlerinin önünde ve kontrol altındadır .Tabii ki haksız da sayılmazlar.

Ama unutmamamız gereken bir şey var.

Çocuk bu yolla sosyal ilişkilerden uzaklaşmakta ve bedensel olarak da tembel bir hale gelmektedir. Yani bilgisayar başında olmanın çocuğa faydası olmadığı gibi onu bir de tembelleştirir.

İşin bir başka boyutu da, sürekli olarak oturduğundan sürekli yemek yemekte ve bu nedenle de hem sağlığı hem de görüntüsü bozulmaktadır. Gün içinde bir kaç saatlik aktiviteler de bu duruma çözüm olmamaktadır.

Sonuç olarak kendine güvenen, kendisiyle ve çevresiyle iletişim kurabilen, doğayı ve insanı seven bireyler yetiştirmek istiyorsak çocuklarımıza oyun alanları yaratmalıyız. Elbette günümüz koşullarında çocuklarımızı gönül rahatlığıyla sokağa bırakamayız ama parklarda, okul bahçesinde veya evin önünde mutlaka oynamalarına izin vermeliyiz ki iletişim kuran, kendisini ve karşıyı anlayan, yeteneklerini keşfetme olanağı bulmuş bireyler yetiştirme olanağı doğsun.

Zira dünyaya baktığımızda aynı bilgisayar oyunlarında olduğu gibi; eli silahlı, okul basan ve sıra arkadaşlarını öldüren çocukların sayısı hiç de azımsanacak ölçüde değildir.

Çocuklar bu ilhamı nereden alıyordur sizce???

Çokkültürlülük ve Entegrasyon

ALİ ÖRDEK

Almanya'da yeni bir hükümetin işbaşına gelmesiyle birlikte toplumda ve medyada çok kültürlü toplum ve paralel topluluklar üzeri- ne tartışmalar yeniden bizim gündemimize de girdi. Hıristiyan Birlik Partileri özellikle bu konuda seçim sürecinde oldukça yoğun bir propaganda yaptılar. Bu tartışmalar sırasında entegrasyon en ba-şat konu olarak göze çarpmaktadır. Her ne kadar entegrasyondan bahsedenler bunu açıkça dillendiremeseler de Avrupa'nın Roma kültürüne ve Hıristiyan geçmişine atıfta bulunarak gönüllü bir asimilasyonu desteklediklerini söyleyebiliriz. Ancak bütün bu tartışmalarda sağlıklı bir bakış açısı oluşturabilmek için bizim de kültür ve çok kültürlülük deyince nasıl bir toplum tasavvuruna sahip olduğumuzu göstermemiz gerekmektedir.

Böyle bir tasavvura ulaşabilmenin yegane yolu öncelikle kültür kavramının tanımlanmasıyla mümkün olabilecektir. Kültür kelimesi filologların belirttiğine göre Latince'de ekin veya ekilen şey anlamına gelmektedir. Yani insan iradesinin doğaya bilinçli müdahalesiyle yeni bir doğa oluşturmasıdır. Bu anlamıyla kültür, insan elinin değdiği şeydir. Doğa (Natur) ise insan elinin değemediği ve kendine tabi kurallarla geliştiği alandır. İnsanoğlu bu verili doğal koşulların içine doğmakla birlikte doğanın ona dayattıklarıyla da uğraşmaya başlar. Bu mücadele sonucunda insan, doğayı gözlemleyerek belirli sonuçlara ulaşmış ve doğal süreçlere müdahale ederek daha rahat yaşayabileceği koşulları oluşturmuştur. İşte bu koşullar ekim dikim yapılarak yani kültürle birlikte değişmeye başlamış ve artık insanı da değiştirmeye başlamıştır. Bu noktadan sonra insan artık bütün yapıp ettikleriyle doğal ortamından sıyrılıp kendi eliyle bir doğa oluşturmuştur. Bütün bu yapılıp edilenlere en genel anlamıyla kültür diyoruz. Buradan hareketle giderek sunu söyleyebiliriz: Her insanın ve toplumun mutlaka kendine has özellikleri olan bir kültürü vardır. Dolayısıyla kültürsüz insan ve toplum yoktur. Ancak her toplumun kültürel özellikleri farklı geçmişleri sebebiyle bir diğerine benzemez. Çünkü her toplum ayni zamanda bu toplumu oluşturan topluluklardan oluşur. Bu topluluklar içinde yaşadıkları toplumun kültürel yaşamına kendi kültürleri vasıtasıyla etkide ve katkıda bulunurlar. Bu etki ve katkının yoğun olduğu yerde entegre olmuş topluluklardan bahsetmek mümkünken, düşük seviyede olduğu toplumlarda ise paralel topluluklardan söz etmek mümkün olmaktadır. Yan yana yaşayan topluluklar bu anlamda içinde yaşadıkları toplumların kültürel ve giderek politik, sanatsal ve hatta gündelik yaşamından kendilerini soyutlarlar. Kendilerinin yoğunlukta oldukları ve kültürel anlamda geçişlerin olmadığı bölgelerde bir arada yaşamaya çalışırlar. Almanya'da yaşayan Türkiyeliler (Türkler, Kürtler, Lazlar, Müslümanlar ve Aleviler) istisnaları giderek artmaya başlasa da kendine benzeyenlerle yaşamakta ve Almanya'daki toplumun kenarında durmayı sevmektedir. Bunda kuşkusuz işçi getirdiğini hesaplayıp bunlara gerekli desteği sunmayan Almanya hükümetlerinin olumsuz etkisi oldukça yoğundur. Almanya toplumu bu insanların sadece işçi olmadığını ve burada kalacaklarını fark ettiğinde ciddi bir şaşkınlıkla karşılaştı. Çünkü bu insanlar burada yaşamak istiyorlardı ama bu toplumun içine girmeye de çok niyetli değillerdi. Onlar buraya hep sadece para kazanılacak bir gurbet olarak baktılar. Para kazanınca dönecekleri "cennet" Türkiye vardı. Dolayısıyla etkilenmemek için içe kapanmayı seçtiler. Ancak bu seçim bilinçli bir seçimden çok mecburen kabul edilmiş bir durum oldu. Bu anlamda Almanya hükümetlerinin ve yetkilerinin bu konudaki sorumluluğu ortadadır. Fakat suçu tamamıyla onlara yıkmak da olası görünmemektedir. Mademki artık buralarda kalıcıyız ve "cennete" geri dönmeyeceğiz, o halde bu topluma katılmanın yollarını aramak zorundayız.

Peki bunu nasıl yapabiliriz?

Bu soru, yanıtı oldukça çetrefil olmakla birlikte yine de yanıtı olan bir sorudur. Bence bunun yanıtı, beraberimizde getirdiğimiz farklı dillerimiz, inanışlarımız, geçmişlerimiz ve kültürlerimizde saklı. Dilden hareketle şunu diyebiliriz: Her dil aslında dünyayı farklı bir şekilde algılama çabasıdır. Ne kadar çok dil bilirsek gündelik sorunların üstesinden o kadar rahatlıkla gelebiliriz. Ülkemizden getirdiğimiz dillere ağırlık vererek sorunun bir kısmını çözmüş olacağız. Ancak bu toplumun başat dili olan Almanca'yı da en az anadilimiz kadar konuşabildiğimizde o alandaki kültürel dünya önümüze serilecektir. Yani bildiğimiz her dil aynı zamanda o kültüre katkı verme fırsatıdır. Diller arasındaki düşünce geçişleri farklı olarak katılımı da geliştirecektir. Ama bunun tek yolu kimi durumlarda üç veya dört dili iyi konuşabilmekle olacaktır. Yani hem Almanca hem Türkçe hem de Kürtçe veya İngilizce televizyon izlemek veya bu dillerle konuşmak kültürlerarası geçişi de mümkün kılacaktır. Çünkü dil aynı zamanda kültürün de kapısıdır. Geçişler açık olunca topluma demokratik katılım da mümkün olmakta ve yabancılık hissi daha azalmaktadır. Burada yaşamak aynı zamanda burayı "cennet" yapmaya çalışmakla mümkün olacaktır. Bunun için de bu toplumun kıyısında yaşamaktansa, kültürümüzü katılarak bu toplumun merkezine taşımayı seçmeliyiz.

Zor ama imkansız değil.

Hükümetin meclise taşıdığı açılım görüşmeleri, kapsamlı bir Dersim tartışmasına dönüştü. Milyonlarca insan, yaklaşık 70 yıl önceki bir katliamdan, bu vesileyle haberdar oldu. Milyonlarca insan, Türkiye'deki siyasal düzenin nasıl yalanlarla ayakta tutulduğunu, tarihsel gerçeklerin nasıl çarpıtıldığını öğrenmiş oldu.

Dersim'de ne olmuştu?

Neredeyse cumhuriyetin kuruluşundan itibaren titizlikle hazırlanmış bir plan çerçevesinde, Dersime karşı askeri bir harekat düzenlenmiş ve bu harekatla cumhuriyet tarihinin en kanlı katliamı gerçekleştirilmişti. Harekat sadece kan ve kıyımla sınırlı kalmamış; on binlerce insan yerinden yurdundan edilerek sürgünlere gönderilmiş ve tarifsiz acılarla baş başa bırakılmıştır. Dersim'in adı haritalardan silinerek harekatın resmi adıyla Tunceli olmuştur.

İşte bu özelliklerinden ötürü bugünkü Dersim tartışmaları da kendi sınırlarını aşarak tüm Türkiye'yi içine alan siyasi bir sorgulamaya dönüşüyor. Sadece katliam değil, cumhuriyet rejiminin siyasal karakteri, tek parti yönetimi ve o yönetime yön veren elit kadro tartışmanın konusu oluyor. Resmi tarihin nasıl yalanlarla örülü olduğu ortaya çıkıyor. Tarih, adeta yeniden ayakları üzerine dikilerek toplumun huzuruna çıkıyor. Bir siyasal tartışma, hafızalardan silinmeyecek bir tarih dersine dönüşüyor. Dersim,yakın tarihi yeniden öğretiyor.

Fevkalade yararlı bulduğumuz bu tartışmaya, karınca kadarınca katkıda bulunmak maksadıyla, mikrofonumuzu uzman bir tarihçiye uzattık. Kürt ve Alevi tarihi üzerine yaptığı araştırma ve incelemelerle tanınan ***Mehmet Bayrak****, katliamın insani boyutlarından günümüzün aktüel siyasal sorunlarına kadar pek çok noktaya açıklık getiriyor.*

Dersim'iz Tarih

Mehmet Bayrak

Onur Öymen'in Dersim'le ilgili söyledikleri birdenbire köklü bir tarih tartışmasına yolaçtı. Herkes Dersim katliamını konuşuyor. Dersim'de ne oldu? Nasıl oldu? Özetle sizden dinleyebilir miyiz?

Bir atasözü vardır; "Bir müsibet bin nasihatten iyidir" diye. Bu olayda, tam da bu gerçekleşti ve İttihad- Terakki'nin devamı olarak kurulan Cumhuriyet Halk Partisi zihniyeti, bir yetkilisinin ağzından kendini ele verdi. Kimi bilgisizlikten, kimi korkudan, "Sol"dan gelen kimiyse kendilerine bir övünme payı çıkarmak için, ya Dersim/37-38'in bir isyan olduğunu; katliama uğrayanların çocuklarıysa bunun bir isyan değil katliam olduğunu; ancak olup- bitenlerden M. Kemal Atatürk'ün haberdar olmadığını iddia ederler.

Açıktır ki, bunların tümü yanlıştır. Çünkü Dersim/37-38, gerçek anlamda bir katliam ve tasfiye hareketidir. Ben Dersim'le ilgili yaşanagelenleri; Te'dib (askeri yollarla edeplendirme, hizaya getirme), Tenkil (cezalandırma), Taqtil (katletme), Tehcir (göçürtme), Temsil (asimile etme) ve Tasfiye (etkisizleştirme ve yoketme) politikası olarak nitelendiriyorum. Dersim/37-38 katliamının, tam teçhizatlı iki kolordu ve bir tümen tarafından yürütüldüğünü, bizzat dönemin Başbakanı Celal Bayar söylüyor.

Katliam tamamlandıktan sonra, dönemin Genelkurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak, Cumhurbaşkanı M. Kemal Atatürk'e çektiği müjde telgrafında; bu hareketle 16 yıl önce 1922'de Yunanlılar'a karşı kazanılan zafer arasında bir paralellik kurar ve M. Kemal de, başarılarından dolayı Çakmak'ın şahsında Orduyu kutlar... Bu nedenle, Onur Öymen'in Çanakkale, Milli Mücadele ve Kıbrıs ile bu Hareket arasında bir benzerlik kurmasına şaşmamak gerekir. Çünkü, konuşan aynı zihniyettir...

Cumhuriyet rejimi sizce böyle bir katliama neden başvurmuştur? Zira Cumhuriyet'in ilanından 15 yıl sonraki bir zamandan bahsediyoruz. Atatürk rejimi bütün muhaliflerini bertaraf etmiş, tek parti yönetimi tamamen egemen durumda.

M. Kemal'in kendi muhaliflerini bertaraf etmesi yetmiyor. Kemalist rejimin, daha 1925'te önüne koyduğu bir yol haritası var. Amaç, İttihad- Terakki'den miras alınan "tek tip toplum" yaratmaktır. Bunun için, 1925'te Takrir-i Sükun (Susturma Yasası) ve İzale-i Şekavet (muhalefeti yoketme) kanunları çıkarılarak; önce emek cephesini "imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitle" sloganıyla etkisizleştirme operasyonu gerçekleştirilmiş; Alevilik, Alevi kimliği ve kurumları resmen yasaklanmış ve sıra etnik planda en büyük güç olan Kürtler'e gelmiştir. Bunun için de, 1925'te gizli bir Şark Islahat Planı hazırlanmış ve derhal uygulamaya konmuştur. Burada, Kızılbaş-Kürt kimliğiyle Dersim'e ilişkin de hükümler yer almaktadır. Diğer Kürt kesimleri, 1925, 1926 ve 1930 hareketleriyle etkisizleştirilmiş ve sıra "son çıban başı" olarak görülen Dersim'e gelmiştir. Nitekim, 1933'de Cumhuriyet'in 10. yıl kutlamalarından sonra kendisini tümüyle güvencede gören Kemalist rejim, hazırlıklara başlamış ve 1937'de Dersim'i vurmaya başlamıştır. Tüm olup- bitenlerin M. Kemal'in ve tek parti CHP'nin bilgisi ve yönlendirmesi da-

www.dersimkurdi.org

hilinde yapıldığını, bugün hem belgeleriyle hem de resimleriyle biliyoruz.

M. Kemal'in Kasım 1937'de Dersim'e yaptığı inceleme gezisi öncesinde Ankara'dan giderek, düzmece bir mahkemede Seyid Rıza ve arkadaşlarını idam ettiren Milli Emniyetçi İhsan Sabri Çağlayangil' in sözlü ifşaatleri ise, kanları donduracak niteliktedir. Çağlayangil, mağaralara sığınan Dersimliler'in, içeriye zehirli gaz salınarak nasıl "fare gibi" zehirlendiğini ve 7'den 70'e katledildiğini açıkça yöylüyor...

Onur Öymen katliamı överken, Recep Tayyip Erdoğan, Başbakan sıfatıyla ilk defa resmi bir ağızdan olup biteni "katliam" olarak nitelendirdi. Yani başka bir ifadeyle; Onur Öymen katliamı yapanların diliyle, Başbakan ise Dersimliler'in diliyle konuştu. Buna karşın Aleviler CHP'ye yakın, AKP'ye uzak duruyorlar. Bir Alevi aydını olarak bu çelişkiyi nasıl izah ediyorsunuz?

Osmanlı döneminde çok çekmiş Aleviler, Saltanat'ın kaldırılmasının ardından Cumhuriyet rejiminin gelmesi ve Hilafetin kaldırılmasının ardından "laiklik" iddiasıyla ortaya çıkılması üzerine artık kurtuldukları ve özgürleşecekleri zehabına kapıldılar. Onlar, başlangıçta İttihadçı mirası reddeder görünen Kemalist hareketi bu oluşumun sahibi olarak görüyor ve CHP'nin, İttihad ve Terakki'nin devamı olduğunu kavrayamıyordu... Dahası, Kur'an'ı "Türk- İslam" geleneğine göre yeniden tefsir ve tercüme ettiren Kemalist rejimin; kendi kimliklerini yoksayarak, "Hanefi Müslümanlığı" ekseninde yeni bir Devlet dini yaratmaya çalıştığını ve burada kendilerine yer olmadığını kavrayamadı. Çünkü tüm bunlar, onların gözlerinden uzakta ve bilgisi dışında cereyan ediyordu. Bu nedenle de, son Sivas ve Gazi katliamlarına kadar hem Kemalist rejime, hem de onun partisi CHP'ye "tek yanlı bir aşk" yaşadı.

Maraş katliamı dolayısıyla Ecevit'in gizli kasasından çıkan raporlar ve gün geçtikçe ortaya çıkan belge ve görsel ürünler; 1921'deki Koçgiri, 1937/38'deki Dersim başta olmak üzere, yakın döneme kadar uzanan tüm Alevi katliamlarında doğrudan devletin veya onun derin yapılanmasıyla, maşaları konumundaki faşizan Türk- İslamcı unsurların bu katliamlarındaki rolü tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. O halde, Aleviler'in önündeki en önemli görev, CHP'yi yeniden sorgulama ve CHP ile hesaplaşmadır...

www.alevikirdi.org

Ozan Şêxo Kartal

Ozan Şêxo Adıyaman'ın (Semsûr'un) küçük bir mezrası olan Keralmaz köyünde 1959 da doğdu. Ailesinin Şêxo'yu okutacak ekonomik gücü yoktu. Altı yıl ailesinden çok uzaklarda liseyi yatılı olarak bitirdi. Kendi ülkesinde üniversite okuma olanakları bulamayan sanatçı 1977'de bir işçinin peşine takılıp Almanya'ya gitti. Başına geleceklerin zerresinden bihaber Şêxo bu ülkenin en kaliteli teknik üniversitesinden Makina Yüksek Mühendisliği'ni fabrikalarda çalışarak bitirdi; 25 yıldır bu mesleğini icra ediyor.

Mesleğine paralel olarak Kürt müziğinin umut veren; köklerinden, sadeliğinden hiç ödün vermeden ender akademik albümler sunan bir sanatçı olmakla dikkat çekiyor.

Dengê Avê (Suyun Sesi) adını verdiği son ve 7. albümünde Ali Yar adlı eserine çektirdiği klipte, yukarıdaki özellikler tüm arılığını koruyor. Elbistan, Pazarcık, Maraş ve Adıyaman bölgesinde yerleşik Kürt Sinemilli Aşireti Kızılbaşlarının yaşamı ve inançları işleniyor. Bu bölge, Alevilerinin anası bilinen, adına yemin edilen Elif Ana türbesinden çekimlerle başlanıp, Göynük (Bozlar) köyünde 200 yıllık Tapo Halil Ağa konağında ve Şêxo'nun doğup büyüdüğü köyü Keralmazdaki evinde gerçekleşti. Bu çekimlerle o kendi toprağını ve insanını belgeselleştirmeye büyük bir önem verdi.

Alevilik felsefesi etrafında yoğunlaşan yanlışlıklara cevap veriyor Ozan Şêxo bu eserinde. Onun tanımladığı Ali ve Alevilik birkaç koldan ve daldan ses veren Alevilikle çelişiyor...

Ozan Şexo'ya göre Ali; sen, ben, ay, güneş, toprak, su ve havadır. Ali güzelliktir, aydınlıktır, sevgidir. O, ateşin közündeki kordur. Dünya insanı onun kitabıdır... Elinde Zülfikarı ile insan kellesi uçuran Ali değil, elinde sazı ve kitabı ile güzellikleri ve insani değerleri olan ve bunları işleyen bir Ali'den bahsediyor. Zerdüşt'ün bahçesine girebilen, onun ateşiyle pervane dönebilen bir Ali'den bahsediyor.

Çekim ve kurgusu tanınmış sanatçı Hüseyin Aydın ile ortak çalışma sonucu gerçekleşti. Şêxo'nun bu değerli çalışmalarını maddi destek sunarak yeğeni Av. M. Ali Çığa, can parçası arkadaşları Ali Ataş ve Ayhan Benzer üstlendiler.

Şêxo di sala 1959'an de li gundê Keralmaz yê girêdayî herêma Serigolle (bi tirki: Gölbaşı) ya wilayeta Semsûr (bi tirki: Adıyaman) di nav malbateke cotkaran û elewiyan Kurdperwer de hat dinê.

Ew ji mina pir hûnermend û ronakbirên Kurd beri 32 sali virda li Ewropa, li xeribiye jiyana xwe tajo. Li Elmanya Federal wi zimanê Almani fêr bu. Wî li Uniwersita Karlsruheyê Teknik beşa Makina Muhendîsîyê xwand. Dora 25 salin kû ew li ser karê xweyî muhendîsî mijule û wî bi hûneriyek taybeti, hûneriyek elît 7 albûmên xwe çêkirin. Şêxo di bin tesîra ogit û şîretên hûneriya paqij da hertim xwest ku di qada hûner de ber bi pêşve bimeşe.

Di albuma xwe nû, Dengê Avê' da Şêxo bona helbesta xwe Ali Yar klibêk taybeti da kişandin. Kişandina vê klibê li tirbe Elif Ana (dayika hemû elewiyan li herema Pazarciq, Albistan û Meraşê) destpêkir, li gundê Sare (Bozlar) li qonaxa Tapo Axa da domkir û li mala bavê Şêxo, li gundê Keralmaz sazbu.

Hozan di vê strana xwe da dibêje ku: Alewîti xoşewistiyê, ronakbîrîye, mirovatiye û Ali gula sore, çika pole ye, ezim, tu ye, mejiya mirove, şereba eşqe... Ew naketiye dû Aliyeki kû bi Zilfikarê xwe seriyê mirovan difrini, xwin di rêje û hûkma mirovan dike. Ew qala Aliyêki kû hezdike û dide hezkirin dike.

www.alevikurdistan.org

En Görkemli Ödülün Utangaç Sahibi

Herta Müller

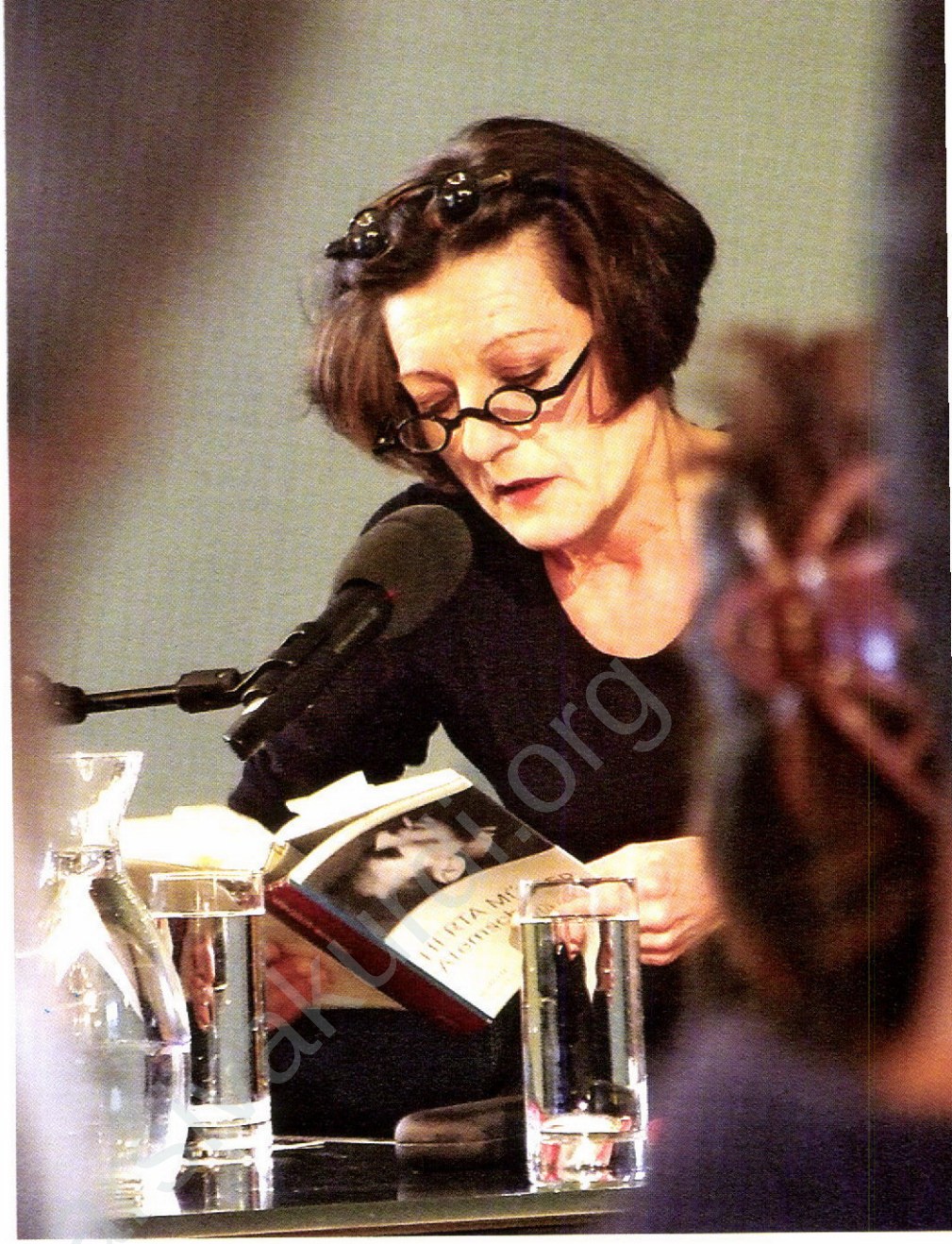

Yıl 1997. WDR televizyonu bir program yapmak istiyor. Program esas itibariyle bir sanat kültür programı olarak düşünülüyor. Hummalı bir çalışma var. Masraftan kaçınmayan hazırlıklar yapılıyor.

Programın konuğu bir yazar. Bir alman yazar. Ancak Romanya'da doğup büyümüş. Almanya'ya Çavuşesku rejiminden kaçarak gelmiş. Alman kimliğiyle yaşadığı baskılar kişiliğine o kadar işlemiş ki, bütün yazdıklarıyla ister istemez bu baskının hikayesini dile getiriyor. Edebiyat diye yola çıkmış ama kendisini politikanın doruklarında bulmuş. Yazdığı her hikaye, her roman, her şiir; etnik bir kimliğe yönelik baskıların nefes kesen serüvenine dönüşmüş.

Ancak baskılara karşı yüreğinde büyüyen isyan ve öfke, kalemine şiirsel bir yoğunlukla yansıdığı için, edebi kimliği gölgede kalmamış.

O sıralarda ise Almanya'da sokağa taşmış bir Kürt mücadelesi var. Her gün başka bir şehirde, her gün başka bir vesileyle gösteriler ve yürüyüşler yapılıyor. Sık sık on binler, yüz binler bir araya gelerek demokratik taleplerini haykırıyorlar, yapılan saldırı ve katliamlara karşı öfke ve tepkilerini dile getiriyorlar. Türkiye'de Kürtlerin, kimliklerinden ötürü baskı ve ayrımcılığa maruz kaldıklarını; artık ilgili ilgisiz her Alman biliyor. İşin sıradan bir politik baskı ve takibatın sınırlarını çoktan aştığını da biliyorlar. Bir savaş var. Hatta bu savaşın Almanya sokaklarına taşınacağı gibi endişe ve rahatsızlıklar da var.

Bu politik atmosfer içinde, kadın yazarın bütün anlattıkları, doğal olarak Kürtlerin yaşadıklarını anımsatıyor.

Yapımcılar programın formatını değiştirmeye karar veriyorlar. Programa bir de Kürt konuşmacı çağırmanın programı zenginleştireceğini ve çekici kılacağını düşünüyorlar.

Arayışa giriyorlar. Ancak aradıkları formatta Kürt bulmak o kadar da kolay değil. Bir defa en başta Kürtlerin sorunlarını ve politik taleplerini iyi bilen birisi olacak. Bunun yanında bir sanatçı kişiliği ve mazisi olacak. Zira nihayetinde bir yazarla birlikte seyircinin karşısına çıkacaklar. Elbette bunlara ek olarak çok iyi Almanca biliyor olacak.

Kolay olmasa da aradıklarını sonunda buluyorlar: Şexo Kartal. Yan sayfada yazısını okuduğunuz Prof. Winkler'in röportajını Türkçe'ye çeviren arkadaşımız.

Birlikte programa çıkıyorlar. Önce kadını tanıtıyorlar: Herta Müller. Kadın öyle karizmatik bir tip değil. Edebi derinliğine ve şiirsel diline itirazı yok ama anlattıkları bizim Şexo'ya o kadar da çarpıcı gelmiyor. Daha doğrusu Kürtlerin yaşadıklarının yanında hafif kalıyor. Ama kadının her şeyi tutkuyla anlatması ve bu anlatışına yansıyan şiirsellik hoşuna gidiyor. Şexo'nun anlattıkları da onun hoşuna gidiyor. Üstelik anlattıklarını da okuduğu türkülerle süsleyince, kadın yazarla bir çeşit kader arkadaşlığı, bir sürgün yoldaşlığı gibi bir yakınlık oluşuyor.

Programdan sonra adres ve telefon alışverişi yapıyorlar. Tekrar görüşmek dilekleriyle ayrılıyorlar. Ayrılış o ayrılış. Bir daha hiçbir yerde karşılaşmıyorlar.

Yıl 2009. Sexo Kartal iş dönüşü televizyonun karşısına geçiyor. Her zamanki gibi bir haber programını açıyor. Birden bir kadın geliyor ekrana. Tanıdık bir yüz. Nerden tanıyorum bu kadını diye düşünürken, 2009 Nobel Edebiyat Ödülü'nün Herta Müller'e verildiğini söylüyorlar. Hemen notlarına koşuyor. Evet birlikte programa çıktıkları, telefon adres alışverişi yaptıkları kadın. Belli belirsiz bir şaşkınlık yaşıyor. Onun edebi gücünü fark etmemiş olduğuna üzülüyor. Bir çeşit suçluluk duygusuna kapılıyor. Hemen telefona sarılıyor. Kendini affettirmek duygusuyla tebrik etmek istiyor. Ama nafile. Artık ona ulaşmak ne mümkün! Artık Herta Müller yok, Nobel sahibi Herta Müller var.

A&T AUTOMATEN

AYDIN TOPYÜREK

A&T Automaten
Föhrerstraße 13
13353 Berlin

Telefon 030 633 731 02
Fax 030 633 731 04
Mobil 0177 704 48 81
Email a.topyuerek@gmx.de

DOÇENT DR. SABRİ UYSAL

Gurbet Elde Bir **Ozan**

Yıl 1953. Vakitlerden bir bahar günü. Yer TRT Ankara Radyosu halk müziği stüdyosu. Koronun önünde Şef Muzaffer Sarısözen var. Mikrofonda ise bıyıkları yeni terlemiş filinta gibi yağız bir delikanlı durmaktadır. O muazzam ve yanık sesi ile, Maraş'tan ve Çukurova'dan barak ve halay türküleri söylemektedir. Sarısözen de, yepyeni bir ses keşfetmenin mutluluğu içinde, bu sevimli delikanlıyı din- lemektedir.

Birdenbire stüdyonun kapısı açılır ve hışımla içeriye şalvarlı bir adam girer. Hiddetle mikrofondaki gencin ensesinden tutarak; *"Ulan utanmaz herif! Öküzler tarlada koşulu! Saban var sürülecek! Ekin var biçilecek! Meyve var serilecek! Hayvan var güdülecek! Senin ne işin var burda? Türkücü olup pavyon mu işleteceğin, yoksa gazinocu mu olacağın?"* diyerek genci dışarıya doğru sürükler. Belli bir şaşkınlıktan sonra, gencin babası olduğunu anlayan Sarısözen, arkasından koşup adamı ikna etmeye çalışarak: *"Bu çocuğun sana maddi katkısı neyse ben sana ödeyeceğim, yeterki genci götürme"* dediyse de, baba Hocaya dönüp: *"Hoca hoca! Benim malımın mülkümün yanında senin paranın hiç bir değeri yoktur"* diyerek delikanlıyı alıp götürür.

Böylece yüreğinde yeşeren ilk halk müziği aşkı, babası tarafından soldurulur ama asla söndürülemez. Bugün ortada ne baba var, ne mal var, ne de mülk var. Ama gürül gürül akan bir yürek, yüzlerce deyiş, yüzlerce türkü ve kitaplara sığmaz şiirleri var.

Adem ata idi dünyaya gelen.
Ondan kurulmuştur arşı bu alem.
İster Süleyman ol istersen Süfyan
Bir beyaz kefene sararlar kardeş

Yok mudur Harunlar, Zel'er, Rüstemler
Dünyayı halbura koyup elerler.
Ali El-Murtaza , Şah-ı merdanlar
Ne olsan bir hesap sorarlar kardeş

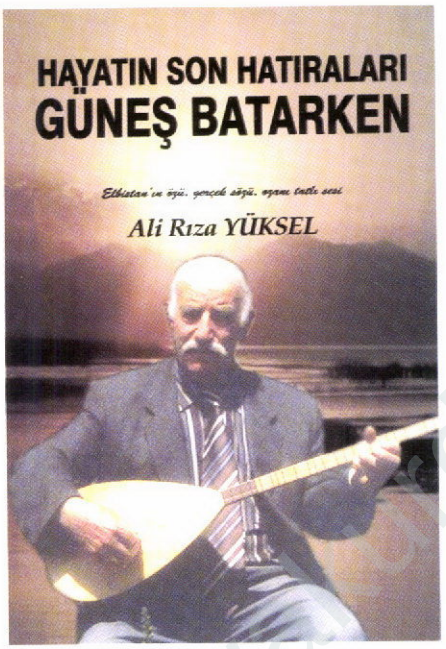

Bu ilginç hatıradan sonra, gelelim şairimizin özgeçmişine: **Ali Rıza Yüksel**, 1938 yılında Maraş'ın, Elbistan ilçesine bağlı, Elmalı Köyü'nde dünyaya gelir. Babası, malı mülkü yerinde ve köyün ileri gelenlerindendir. Ali Rıza, daha yedi yaşındayken çevresinde söylenen ve o zamanın moda aleti gramofonda çalınan bütün türküleri ezberler ve öğrenir. O günlerde köye gelen bir albay, onun sesini farkedip, İstanbul' a götürmek ister. Ancak ailesi izin vermez. Küçük Ali Rıza, bir taraftan tarla işlerinde babasına yardım ederken, bir taraftan da türküleri dilinden hiç düşürmez. 1953 yılında Ankara'daki ağabeyisinin yanına gider. Ağabeyisi onu alıp Ankara radyosuna Muzaffer Sarısözen'in yanına götürür. Sesini çok beğenen Sarısözen, ona radyoda sololar vermeye başlar. Ancak, oğlunun sesini sık sık radyoda duymaya başlayan baba, yukarda anlattığımız gibi, Ankara' ya gelip stüdyodan oğlunu alıp gider. 1958 yılında ne yapıp edip "Müziksevenler Cemiyeti"ne üye olur ve müzik çalışmalarına başlar. Tabii, askerlik görevi sırasında müzisyen olmasının çok faydasını görür. Komutanları onu hep teşvik edip desteklerler. Babasının ölümüne kadar köyünde kalan şairimiz, 1968 yılında Almanya' ya işçi olarak gider. Çeşitli firmalarda çalışan Aşık, sonunda Bayer firmasından emekli olur. Gurbet hayatı ona bir çok acılar ve hasretler verirken, bir taraftan da aşıklık yeteneğini geliştirecek duygular ve ilhamlar kazandırır. Gurbet yaşamında, Mahzuni Şerif, Mahmut Erdal, Aşık Daimi ve Davut Sulari gibi çağdaşları ile bir araya gelip muhabbetler eder ve konserler verir. Köln'de ölen yakın dostu Mahzuni Şerif'in ardından bakınız nasıl seslenir:

MAHZUNİ'YE

Yine acı haber aldım Köln' den
Sevenleri yaraladın Mahzuni.
Ömrün tamam olmuş doktor ne yapsın.
Azrail'e teslim oldun Mahzuni.

Aşıklar diyarı Afşin Elbistan.
Ozanlar aydını gelirsin baştan.
Sözlerin hatıra dillerde destan.
Unutulman, unutamam Mahzuni.

Bir Mahzuni vardı, kaynadı taştı
Herkesin gönlünde gül oldu açtı
Bu dünya böyle, her gelen göçtü.
Mekanını güzel seçtin Mahzuni.

Ali Rıza Yüksel'im çekerler dara.
İsa göğe çıktı, Musa da Tur'a.
Hacı Bektaş-ı Veli, Pir Sultan'lara
Ahiretinde yoldaş olsun Mahzuni.

Şiirlerinin ilk bölümünü **Güneş Batarken** adlı kitabında toplayan Ali Rıza Yüksel, emekliliğin verdigi rahatlıkla, sanatsal aktivitesini hem Türkiye'de hem de Almanya'da Köln ve çevresinde sürdürmektedir.

Aşık Ali Rıza Yüksel, duyarlı kişiliği ile yazmaya ve üretmeye devam ediyor . Değerli şairimizin eline ve yüreğine sağlık diyor; sağlıklı, üretken ve mutlu bir hayat diliyoruz.

www.arsivaturdi.org

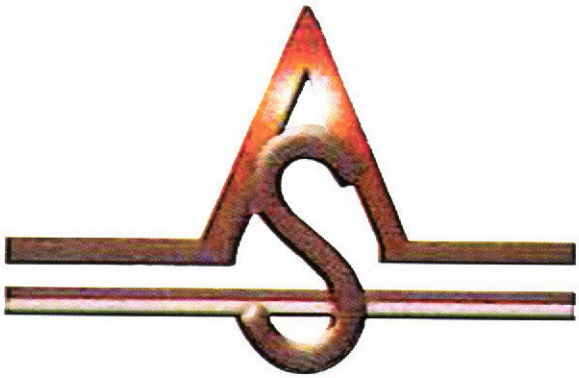

AS Finanz & Vermittlungen

Ali Senpinar

Immobilien und Versicherungsmakler

Versicherungen
Immobilien
Finanzierungen
Büroservice

Erlaubnis als Versicherungsmakler nach
§ 34d Abs. 1 GewO.
Registrierungsnummer: D-ZVJD-COBGI-18
Registrierungsstelle: IHK Region Stuttgart

Tunzhofer Str. 27
D-70191 Stuttgart

Tel.: 0711 - 28 44 570

Fax: 0711 - 28 44 571

Mobil: 0177 - 34 37 384

www.senpinar.de
senpinar@web.de

www.sersivarurti.org

Pazarcık Mutfağının Yuvarlak Yüzlü Prensesi:

LOZIK

Köln'de Pazarcik Kültür Merkezi'ne gidenler ilk önce onu görürler. İlk önce onunla muhatap olurlar. O, her geleni büyük bir çoşku ile karşılar. Kapıdan içeriye adım atan her insan onda heyecan yaratır.

Gelenleri çiçekle karşılamak ister. Çiçek yoksa kolonya ile karşılar, çikolata ikram eder. Çünkü o çatının altında insanları görmek, ona ağrılarını sıkıntılarını unutturur. Çünkü o, insanlardan güç alır, insanlarla coşar, insan sevgisiyle sarhoş olur.

Evet tahmin ettiğiniz gibi Halil İvecan'dan bahsediyoruz.

Halil İvecan, Pazarcık Kültür Merkezi'nin temel direğidir. Dernek çalışmalarının baş aktörüdür. Bu nedenle ona joker demek daha doğru olur. Çünkü nerde ihtiyaç varsa o oradadır. Kimi zaman sekreterdir, kimi zaman müdür. Kimi zaman sözcüdür, kimi zaman organizatör. Kimi zaman üye kaydeder kimi zaman aidat toplar. Pazarcık adına ne yapılıyorsa mutlaka ön sıradadır.

Onsuz bir dernek çalışması düşünülemez. O olmadan Pazarcık Kültür Merkezi'nin bugünlere gelmesi de mümkün olmazdı. Dernek denince Halil İvecan, Halil İvecan denince akla dernek gelir. İlerde Herr Pazarcık olarak anılırsa şaşırmamak gerekir.

Onun bu işlerdeki en büyük destekçisi ise eşi Hatice İvecan'dır. Onu hiç yalnız bırakmaz. Her adımda yanıbaşındadır. O da tıpkı eşi gibi, bir dergaha hizmet eder gibi, ibadete gider gibi her zaman hizmet yarışındadır.

Global Pazarcık dergisi çıktıktan sonra pek çok övgü ve destek mesajı aldık. Kimisi yazılı kimisi sözlü. Ama hepsi de samimi dileklerini ifade ettiler.

Hatice İvecan ise bize desteğini farklı bir şekilde ifade etti. Mektup yerine davetiye gönderdi. Dergi çalışanlarını evine yemeğe davet etti.

İşte bu davette yediğimiz bir yemeğin o kadar tadına vardık ki, siz okuyucularımıza da tarif etmekten kendimizi alamadık: Lozık

Lozık, Pazarcık mutfağının baş sıralarında yer alan bir yemek. Hem lezzetli hem de besleyici bir yemek. Bilhassa kışa ve soğuk havalara uygun bir yemek. İçindeki baharatlar ve çorbamsı özelliğiyle grip nezle gibi kış hastalıklarına karşı da koruyucu bir yemek.

Pek çok Pazarcıklının sofrasında özel bir yeri olan bu yemeği, bilmeyen okuyucularımız için Hatice İvecan'ın tarifiyle anlatıyoruz.

MALZEME

500 gr bulgur
250 gr kıyma
Haşlanmış nohut
Sarımsak
Sumak
Nane
Pul biber
Yumurta
Un
Salça

HAZIRLANIŞI

Bulgur kıyma ile karıştırılır. İçine bir yumurta ve biraz un atılır. İyice yoğrulur. Hamur kıvamına gelinceye kadar bu işlem devam ettirilir. Sonra buradan alınan küçük parçalar elle yuvarlanır. Bu arada bir tencerede su kaynatılır. İçine önce sarımsak sonra nohut ve sonra da hazırlanmış bu yuvarlak köfteler atılır. Onlar tencerede kaynarken tavada tereyağı yahut sıvı yağ kızartılır, içine pul biber ve bir miktar salça ve nane atılır. Sonra bu da tencereye ilave edilir. Bir iki dakika beraber kaynadıktan sonra üzerine sumak ekşisi dökülür ve servis yapılır.

AHMET CİRANOĞLU

Şu 'Açılım' hikayesi

- Durun arkadaşlar! Uzun Memet geliyor.

- Tam zamanında geliyor desene!

- Bakalım bu defa ne diyecek? Gene açılımı savunacak mı?

- Savunur savunur, o yine söyleyecek bir şeyler bulur.

***

- Selamünaleyküm!

- Aleykümeselam! Gel şöyle otur.

- Sağol Hasan Abi. Ne var ne yok arkadaşlar? İyi misiniz?

- Biz iyiyiz de memleket pek iyi değil.

- Ne oldu? Bir şey mi oldu?

- Daha ne olsun? DTP'yi kapattılar!

- Kapatacakları belliydi.

- Eee? Habire açılım maçılım deyip duruyordun, ne oldu? Böylece bitti mi senin açılım?

- Yoo açılım bitmedi.

- Nasıl bitmedi? Adamlar parti kapatıyor, sen açılım bitmedi diyorsun?

- Canım açılım bir partiye mi bağlı?

- Yahu Memet seni anlamak bazen zor vallahi. Adamlar Kürt açılımı diyor, arkasından Kürt partisini kapatıyor, sen halen açılım bitmedi diyorsun.

- Partiyi kapatanlar açılımı sürdürmek isteyenler değil ki. Tamam, DTP'yi kapatmakla yola taş koydular ama taşın etrafını dolanıp yola devam edecekler.

- Vallahi bu iyimserliğine bazen hayran olmuyorum desem yalan olur.

- Bunun iyimserlikle alakası yok. Süreci doğru okumak gerekiyor.

- Tayyip de senin gibi hep süreç deyip duruyor ama bir şey yapmıyor. Yapacağı da yok.

- Bence yanılgınız da buradan geliyor zaten.

- Nasıl?

- Siz olaya sırf CHP ve AKP penceresinden bakıyorsunuz.

- Başka hangi pencereden bakacağız ? Siyaset bu partilerin elinde değil mi?

- Sadece bu partilerin elinde değil. Hatta siyaset sadece partilerin elinde değil.

- Ama siyaseti partiler belirlemiyor mu?

- Sadece partiler belirlemiyor. O kadar saf olmamak lazım. Partiler birer araç. Asıl siyaseti belirleyen güçlere bakmak lazım.

- Kimmiş onlar?

- Parayı ve ekonomiyi kim kontrol ediyor, önce ona bakmak lazım. Silah kimin elinde, ona bakmak lazım. İstihbarat ve bilgi kaynakları kimin elinde, ona bakmak lazım. Bunun içinde Amerika var, Avrupa Birliği var, dünya dengeleri var, bölge dengeleri var, bir sürü faktör var.

- Yani durum karışık diyorsun.

- Hayır karışık değil. Sadece dar bir pencereden bakmayalım diyorum. CHP ve AKP çekişmesi üzerinden baktığın zaman resmin tümünü göremezsin. Resmin tümünü göremeyince de işin içindeki bütün aktörleri bilemezsin. O zaman da gidişatı doğru okuyamazsın.

- Tamam abiciğim! Farzet ki bu zıkkım süreci ben yanlış okuyorum, sen bu AKP'nin samimiyetine inanıyor musun?

- Bence zaten yanlış tam da bu noktada ortaya çıkıyor. Siyaseti niyetler üzerinden değil, çıkarlar üzerinden okumak lazım. Niyet de önemlidir, ama niyeti belirleyen şey nedir? Çıkar. Kimin bu işten ne çıkarı var diye soracaksın. Ayrıca siz bu açılım işini sırf bir AKP politikası olarak görüyorsunuz.

- Öyle değil mi peki?

- Açılım sadece AKP'nin niyetiyle açıklanacak bir olgu değil. Bugün Türkiye'de hangi iktidar olsa, önündeki program açılım programıdır. Bu mesele toplumun da siyasetin de önünde duruyor zaten. Kürt sorunu, Ermeni sorunu, Alevi sorunu AKP ile başlamadı ki! Bunlar zaten vardı. Şimdi iyice büyüyüp ayak bağı olmaya başladılar. Dolayısıyla çözülmeleri gerekiyor. Bunlar çözülmeden yol almanız, büyümeniz, dışarıya açılmanız mümkün değil. Sana bir örnek vereyim. Sen dondurmayı seversin. Bugünkü MADO Maraş'ta daracık bir dondurma dükkanı değil miydi? Şimdi Türkiye'nin her tarafında şubesi var. Kimisine göre 300 kimisine göre 500 tırlık bir filoyla çalışıyorlar. Şimdi bunlar Suriye'ye, Irak ve Ermenistan'a dondurma satmak istemezler mi?

- İsterler.

- Peki onlarla ilişkilerin iyi değilse nasıl mal satacaksın? Onlara mal satmak istiyorsan önce ilişkilerini düzelteceksin. İlişkiler de düne kadar kapalı olduğu için ister istemez adı açılım oluyor. Demek istediğim, açılım aynı zamanda bir çeşit pazar arayışı. Onun için bir zorunluluk. Başka çare yok. Evet, asfaltta yürümek gibi olmayacak. İnişler çıkışlar olacak. Ama bu yolu yürümekten başka bir çare yok.

- Ama bir senedir açılım deyip duruyorlar laf dışında niye hiçbir şey yapmadılar?

- Hiçbir şey yapmadılar demek haksızlık olur.

- Ne yaptılar?

- Devletin televizyonu 24 saat Kürtçe yayın yapıyor. Eskiden Kürtçe konuşanı içeri atıyorlardı. Bu az bir şey mi?

- TRT 6 açılımdan önce oldu.

- Ama hepsi bir bütün. Ergenekon da bununla bağlantılı. Açılımla açılacak yeni bir şey yok zaten. İşin esası bir demokratikleşme, bir normalleşme süreci. Senin CHP'li Onur Öymen bugün bile aynı metotları savunurken Başbakan çıkıp Dersim Katliamı dedi. Bu az bir şey mi? Bunu görmezden gelmek doğru değil. Eğriye eğri doğruya doğru demek lazım.

- Dersim Katliamı diyor da Dersim'in adını niye iade etmiyor?

- O da olacak. Merak etme sen! Yalnız bu açılım sürecini hükümetin vereceği birtakım haklara indirgememek lazım. Zaten hükümetin de AKP'nin de her demokratik talebe sıcak baktığını düşünmek saflık olur. Şartlar ve toplumsal gelişmeler onları da zorluyor.

- Sen gidişatı iyi görüyorsun yani?

- Genel olarak iyi görüyorum. Bak sana bir şey söyleyeyim. Dikkat ediyor musun? Son zamanlarda televizyonlarda Abdullah Öcalan'dan bahsedilirken farklı bir üslup kullanılıyor. Bana öyle geliyor ki, o husta da bir yumuşama olacak.

- Hiç inanmıyorum.

- Bir sene önce eski kuvvet komutanlarının hakim karşısına çıkacaklarına inanıyor muydun? Altı ay önce PKK'lilerin sınırdan giriş yapıp görülmemiş bir şenlikle ile karşılanacaklarına inanıyor muydun? Türkiye değişiyor. Bunu görmek lazım.

- İnşallah sen haklı çıkarsın. Senin kadar iyimser olabilsem üste para bile vereceğim ama burası Türkiye! Osmanlıda oyun tükenmez sözü bu topraklara ait.

- Bakalım! Göreceğiz.

www.dersimkurdu.org

Pakmer 5. Kongresini yaptı

PAKMER
PAZARCIK KÜLTÜR MERKEZİ

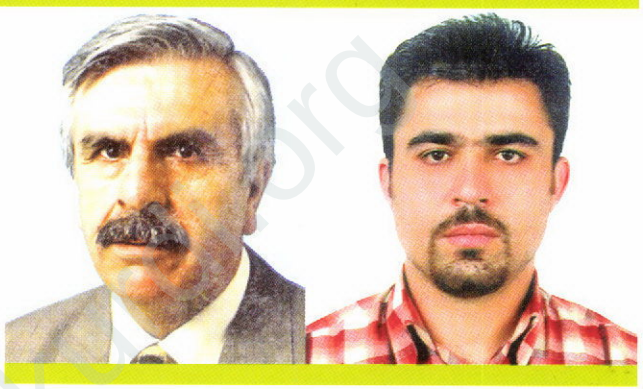

Köln Pazarcık Kültür Merkezi (PAKMER) 5. yıllık olağan kongresini yaptı. Kongrede eski çalışmalar esaslı bir değerlendirmeye tabi tutuldu. Üyeler gündeme ilişkin zengin tartışmalar yaptılar.

Kongrenin sonunda yeni yönetim kurulu seçildi. Yeni yönetim kurulu şu isimlerden oluşuyor: Halil İvecan, Hasan Kartal, Semah Şen, Yasemin Saat, Gülgün Gürbostan, Özlem Buğday, Ali Ünlübayır, Deniz Kabukçu ve İbrahim Ceylan

Böylece yönetim büyük ölçüde yenilenmiş oldu. Dört bayan yönetim kurulunda yer alırken, başkanlığa oybirliğiyle Gülgün Gürbostan seçildi. İkinci Başkan olarak Halil İvecan ve sayman olarak Hasan Kartal görev aldılar.

Kongre izlenimlerini aktarıyoruz:

GÜLGÜN GÜRBOSTAN

Önce yönetim kurulu başkanı olarak, şimdiye kadar hizmet vermiş yönetici arkadaşlara, hizmetlerinden dolayı teşekkür ederim. Bu bir hizmet yarışıdır. Bu yarışı kendimize görev biliyoruz. Genel kurulumuza katılan ve katılmayan Pazarcıklı tüm dostlarımızın kendi kurumlarına sahip çıkmalarını istiyoruz. Maddi manevi desteklerini bekliyoruz. Ancak birlikte davranırsak ve üzerimize düşeni yerine getirirsek başarılı olabiliriz. Kongrede bu irade ortaya çıktı diye düşünüyorum. Yeni arkadaşların yönetim kuruluna aday olmasını ve görev üstlenmesini ben böyle yorumluyorum. Biz bütün gücümüzle Pazarcıklılara layık olmaya çalışacağız. Yakında çalışma programımızı belirleyeceğiz. Programımız belli olduktan sonra bunu ayrıca duyuracağız. Bu vesile ile bütün Pazarcıklıların yeni yılını en içten dileklerimle kutluyorum; sağlık, başarı ve barış dolu bir yıl geçirmelerini diliyorum.

HASAN KARTAL

Deniz Gezmiş darağacına çıkmadan önce babasına yazdığı son mektubunda *"Baba! İnsanlar doğar, yaşar ve ölürler. Önemli olan ne kadar yaşadığı değil, yaşadığı süre içinde neler yaptığıdır. Ben bu nedenle erken gittiğime üzülmüyorum"* demişti.

Evet, asıl olan da budur. Yani bir şeyler yapmak...

Tam bu noktada beş yıl boyunca hiç de kolay olmadığı halde, derneğimizi ayakta tutmayı başaran değerli ve emektar yönetim kurulu üyelerimize, bu uğurda gönül veren herkes adına teşekkür etmek istiyorum. Her toplu kuruluşta, düzenin ve sürekliliğin aksamaması için belli bir yenileme mekanizması vardır. Tıpkı her bahar çiçek açan ağaçlar gibi... Herkesçe bilinen odur ki, bahara bol çiçekle giren ağacın vereceği meyve de bol olur.

Elbette ki bizden önceki değerli çalışma arkadaşlarımızın çiçek niteliğindeki çalışmaları zaman zaman fırtınalara maruz kalmıştır. Ama buna rağmen meyvelerini bize kadar taşımayı başarabilmişler. Bizim de asıl amacımız; öncülüğünü yapacağımız gelecekteki yönetim yolculuğunda bir daha fırtına ve tufanlar yaşamadan, tüm çiçekleri meyveye dönüştürmektir. Biz bağcıyı döverek üzüm yemek istemiyoruz, bağcının da desteğiyle üzümleri ihtiyaç duyanlara ulaştırıp onlarla paylaşmak, el ele verip gerçekten güçlü bir kültür topluluğu yaratmak istiyoruz. Bu yolculukta Pazarcıklıların bizi güçlü bir şekilde destekleyeceklerine inanıyorum. Yeni yönetim adına saygı ve sevgilerimizi sunuyorum.

ALİ ÜNLÜBAYIR

Bu kongremizin en önemli özelliği ve bence en önemli başarısı, yönetim kurulunu büyük ölçüde yenilemesi oldu. Geçmiş kongrelerimizde bunu yapamıyorduk. Sorumluluk almaya hevesli az insan vardı. Şimdi ise hem genç hem de hırslı ve hevesli bir kadro var. Daha şimdiden dernek çalışmalarına yeni bir şevk ve enerji getirdiklerini söyleyebilirim.

Bu, tabii ki derneğimizin kendini yenileme kapasitesini göstermesi bakımından son derece önemli bir gelişmedir.

İkincisi ve belki de bundan daha önemlisi ise, yeni yönetimimizde dört bayan arkadaşımızın bulunmasıdır. Bunun etkileri kısa zaman içinde belli olacaktır. Çalışmalarımıza mutlaka yeni bir ivme kazandıracaklardır. Derneğimize daha sosyal bir özellik vereceklerdir. Bir faaliyet zenginliği getireceklerdir.

Nitekim bu değerlendirmelerden hareketle Gülgün Gürbostan arkadaşımızı başkan seçtik. Önümüzdeki dönemde daha iyi bir performans sergileyeceğimize inanıyorum.

www.arsivpakmer.org

TOPRAKS GASTRO

LEBENSMITTEL GROSSHANDEL

Mehmet Topyürek
Geschäftsführer

www.arsivakul.org

TOPRAKS GASTRO
Lebensmittel Grosshandel

Dornierweg 10
48155 Münster
Zentrale: 0251 - 762 51 79
Telefax: 0251 - 762 56 94
www.topraks-gastro.de
info@topraks-gastro.de

Bir Organizasyon Yeteneği
MEHMET HALIGÜR

Avrupa'da genel olarak Pazarcıklılar hakkında olumlu bir kanaat var. Çalışkanlıkları, iş disiplinleri ve iş ahlakları ile takdir ediliyorlar. Pazarcıklılar arasında ise **Cimikanlılar** büyük takdir topluyorlar. Çünkü onlar, yukarda saydığımız özelliklere ek olarak, işletme ve organizasyon yetenekleri ile biliniyorlar. Geçen sayımızda adını yanlışlıkla Halil olarak verdiğimiz **Duran Halıgür** bunun bir örneği idi.

Yine aynı köyden ve aynı aileden başka bir isim de bu yetenek ve başarıyı fazlasıyla doğruluyor. 2004 yılında iş hayatına atılan **Mehmet Halıgür (Mommo)**, bugün 24 kişiye iş imkanı sağlıyor. Çeşitli ülkelerden ve kültürlerden gelen bu kadar personeli uyum içerisinde sevk ve idare ediyor.

Mehmet Halıgür, kendi kurup kendi donattığı Pizza dağıtım işletmesiyle başarılı bir işadamı profili çiziyor.

PizzaHOT

Dellbrücker Hauptstrasse 151 · 51069 Köln

Tel: 0221-608 50 40

dellbrueck@pizza-hot.info

orient GmbH
Int. Food Company
(+49) 6204-7015960
...Iss lecker!
DE HE EZ 239 EG
DE HE EZG 239 EG
Junkersstr. 2
D-68519 - Viernheim
www.orientdoener.de
Tel.: +49 6204 701596-0
Fax: +49 6204 701596-9
e-mail: info@orientdoener.de
GOLDENER PREIS DLG PRÄMIERT
GOLDENER PREIS 2009 DLG PRÄMIERT
GOLDENER PREIS 2009 DLG PRÄMIERT